

In dit nummer :

7de JAARGANG NUMMER 1 - 1995
JANUARI - FEBRUARI - MAART

ACTIVITEITENKALENDER
VOORWOORD
MEMORIAAL EDMOND LAPON
WAT EEN GIDS L(EI/IJ)DEN KAN
PRIJSVRAAG / LIDMAATSCHAP
GEDICHT
UIT ONZE MUSEA : ENSOR
IN MEMORIAM G. HOLMENS
WAT EEN GIDS L(EI/IJ)DEN KAN
WESTVLAAMSE WEGEN
MET FTG OVER ZEE
100 JAAR GELEDEN
WAT EEN GIDS L(EI/IJ)DEN KAN
SPROKKELS

Gidsenblad

LANGE NELLE
OOSTENDE

In dit nummer :

1	ACTIVITEITENKALENDER	REDACTIE
3	VOORWOORD	MARC LOY
5	MEMORIAAL EDMOND LAPON (2)	VINCENT DUFLOU
12	WAT EEN GIDS L(EI/IJ)DEN KAN...	OMER SIMOENS
14	PRIJSVRAAG / LIDMAATSCHAP	REDACTIE
15	GEDICHT "OSTENDE INSOLITE"	INES
16	UIT ONZE MUSEA	DIRK BEIRENS
24	IN MEMORIAM GERARD HOLMENS	REDACTIE
26	WAT EEN GIDS L(EI/IJ)DEN KAN...	PATRICIA VERIS
28	WESTVLAAMSE WEGEN IN DE 18de EEUW	DIRK BEIRENS
29	MET F.T.G. OVER ZEE	JAAK FONTEYNE
30	100 JAAR GELEDEN : DE VELODROOM	LUCIEN VALCKE
32	WAT EEN GIDS L(EI/IJ)DEN KAN...	OMER SIMOENS
35	SPROKKELS	REDACTIE

.....

Redactieraad: Dirk Beirens, Martine Quaegebeur, Lucien Valcke.

De medewerkers zijn verantwoordelijk voor de door hen getekende bijdragen
(overname mag, mits bronvermelding)

Verantwoordelijke uitgever
en redactie
Dirk Beirens Floralaan 7
8400 Oostende

Secretariaat
Marcel Braet
Eekhoornstraat 20
8400 Oostende

Voorzitter
Marc Loy
Batterijstraat 70
8450 Bredene

Rekeningnummer:
068-2075070-73

Activiteitenkalender

redactie

WILT U ZEKER WETEN OF EEN ACTIVITEIT AL DAN NIET DOORGAAT
CONTACTEER :
OMER SIMOENS (tel. 807 810) of MARCEL BRAET (tel. 26 76 31)

** "AL BOUWEND SLOOPTE OOSTENDE ZICHZELF"

VRIJDAG 17 MAART 1995 OM 20 UUR
IN ZAAL "DEN ANKLAP", LEFFINGESTRAAT 85, Oostende
VOORDRACHT MET DIA'S door Yvan Van Hyfte

Oostende heeft, althans voor een bepaalde klasse, ook zijn Gouden Eeuw gekend : de Belle Epoque. Het was een kosmopolitische, frivole stad waar een brede waaier van culturele en ontspannende activiteiten plaatsgrepen. Na de Tweede Wereldoorlog onderging de sterk verwoeste stad een herstel-spoed-operatie die ingrijpende maar jammerlijke gevolgen had voor haar cultureel patrimonium. Hoe zo veel waardevoels verloren ging, welke vergissingen er werden begaan en hoe de verkeerde richting werd ingeslagen, hoort u in een eerste deel. In een tweede deel wordt dit exposé met beeldmateriaal geïllustreerd en bekijken we wat na 1980 nog overbleef van een uitzonderlijk neo-barok geheel (tekst Y. Van Hyfte)

leden gratis - niet-leden 50 frank

** "JAMES ENSOR IN DE KIJKER"

ZONDAG 26 MAART 1995 OM 10.15 UUR
GELEID BEZOEK AAN DE VOLLEDIGE ENSORVERZAMELING VAN HET
OOSTENDSE MSK, Feestpaleis, Wapenplein 2de verd.

In het Museum voor Schone Kunsten wordt momenteel de volledige Ensorcollectie geëxposeerd : 23 olies, 126 etsen, veertigtal litho's en bijna 70 tekeningen, waaronder 8 dubbelzijdige, en 2 monotypes. Deze boeiende tentoonstelling waar ook de muziek van de grote Oostendse meester beluisterd kan worden, is voor elke kunstliefhebber en Ensorbewonderaar een must !

leden gratis - niet-leden 50 frank (toegang inbegrepen)

** "KAREL JONCKHEERE-WANDELING" (afgelast als 't stortvloedt!)

ZONDAG 23 APRIL 1995 OM 10.30 UUR aan het OOSTENDSE
SPOORWEGSTATION.
EINDE : 13 UUR aan de UURWERKKOLOM
OP DE ZEEDIJK TER HOOGTE VAN DE KEMMELBERGSTRAAT
(tip : zet uw fiets/wagen dicht bij het einde van het traject

Aansluitend bij de voordracht over K. Jonckheere van 27 januari '95, wandelen we een traject door het hart van Oostende naar de zeedijk met aandacht voor die plaatsen die herinneren aan het verblijf van de door en door Oostendse vertellende dichter en journalistieke bezige bij Jonckheere. Oneerbiedig gezegd : Karel Jonckheere is onze kapstok om vooral het Oostende van het interbellum en het naoorlogse decennium beter te leren kennen; kortom K. Jonckheere als spiegel van Oostende en de zee.

leden gratis - niet-leden 50 frank

** DE MERCATOR : VAN KADET TOT GEZAGVOERDER
ZATERDAG 20 MEI 1995 OM 19 UUR
AAN BOORD VAN DE "MERCATOR"
VERTELVOORDRACHT door ere-commandant R. Ghys
(plaatsen beperkt! zie onder)

Ere-commandant Roger Ghys van het zeilopleidingsschip "Mercator" komt spreken over z'n boeiende carrière aan boord van dit schoolschip.

Als 15-jarige knaap klauterde Roger Ghys voor het eerst de gangway van de "Mercator" op. Later leerde hij er aan boord de zee en het zeemansleven waarderen en bracht het van kadet tot laatste bevelvoerder van het laatste Belgische zeilende schoolschip. Stof genoeg dus voor een boeiende vertelvoordracht.

Aandacht! Aangezien het aantal zitplaatsen beperkt is, krijgen gidsenkring "Lange Nelle"-leden voorrang op niet-leden. Gelieve telefonisch "in te schrijven" bij Omer Simoens , telefoon : 059 / 807 810

** WIJNCAFE : GEGROND & GECONTROLEERD GENIETEN
ZATERDAG 24 JUNI 1995 OM 20 UUR
WIJKCENTRUM 't KASTEEL, Kasteelstraat 22, ZANDVOORDE
wijnmeester : Marcel Braet

In de plaats van samen "een pint te pakken", komen we gezellig samen om een aantal "wijntjes" te degusteren. Terzelfdertijd krijgt u informatie over : bewaren, "chambreeren", wijnetiketten, schuimwijn/champagne, vin de pays/appellation controlée.....

Er werden zes wijnen geselecteerd : schuimwijn, 2 witte, 2 rode en een dessertwijn.
Een niet te missen activiteit voor fijnproevers!

Aandacht! - slechts 30 deelnemers toegelaten.

- kostprijs : 325 BEF

- telefonisch inschrijven voor 17 juni bij M. Braet op nr. 059 / 26 76 31 en het passende bedrag overschrijven op rek. 068 - 2075070 - 73 van "Lange Nelle" met vermelding wijncafé + aantal personen
- rekening houdend met het 0,5% alc. gehalte wordt een gratis "terug-naar-huis-taxidienst" (regio Oostende!) georganiseerd (vermelden bij inschrijving a.u.b.!!)

** KREKENFIETSELING (afgelast als het stortvloedt)
VRIJDAG 30 JUNI 1995 om 19 uur : St.-Annakerkje Stene-Dorp

De krekentocht is ondertussen een klassieker geworden op ons programma. Dit jaar is het al de 7de keer dat we hiervoor de laatste vrijdag van juni reserveren. We fietsen door het geklasseerd krekengebied, op de groene 62 en langs de druk besproken "Keignaert"...

duur : ongeveer 2 uur (terug aan kerkje) : afwisselend fietsen en becommentarieerd bewonderen

begeleiding : Marcel Braet

bijdrage : leden gratis - niet-leden 50 frank

Voorwoord

VOORWOORD

MARC LOY

BESCHERMD ?

Weer dreigt er in onze stad een monument te sneuvelen ! Na een bewuste verloedering inzake het onderhoud van het dak door de stedelijke overheid, is de kerk Onze-Lieve-Vrouw Onbevleete Ontvangenis op het Hazegras al maanden niet meer toegankelijk en is de kans op afbraak reëel.

In navolging van de Oostendse heemkring "De Plate" diende onze gidsenkring nu ook bij de bevoegde instanties van het Vlaamse Gewest een vraag tot bescherming van die kerk in.

Ter argumentatie voert "Lange Nelle" o.a. aan dat het gebouw tot de vertrouwde stadsgezichten, die de identiteit van een stad bepalen, hoort ; dat bij afbraak de monumentenarmoede in Oostende nog maar eens toeneemt en dat de Hazegraskerk een karakteristiek voorbeeld is van de 19de-eeuwse neogotische bouwtrant, typisch voor een toenmalige stad in volle urbanistische expansie.

Een vurig pleidooi voor het behoud van de kerk, van de hand van gidsend bestuurslid Leo Claeys vindt u in de rubriek "Sprokkels".

Een ander monument waarvan de beschermingsprocedure ondertussen loopt en gunstig evolueert is de "Mercator".

Als in mei het voormalige opleidingsschip voor officieren ter-lange-omvaart weer in onze stad zal aanmeren, heeft het niet alleen een fikse onderhoudsbeurt in het logboek genoteerd, maar zullen ook de tentoonstellingsruimtes professioneel gelayout zijn met duidelijk meer aandacht voor de eigen geschiedenis van de Belgische schoolschepen en voor de zeilopleiding van de kadetten.

Aangezien de vroegere commentaar op band geëlimineerd is, zal onze gidsenkring wellicht meer aangesproken worden om te gidsen op dit museumschip.

Bij de start van dit zevende verschijningsjaar heeft plastisch layouter Jurgen Desaeve het voorblad herschikt, "Lange Nelle" in haar huidige jurkje gestopt en het geheel een verjongde en gestroomlijnde face gegeven.

het bestuur

DONKERE WOLKEN BOVEN DE KERK OLV - HAZEGRAS IN OOSTENDE !

Memoriaal Edmond Lapon

Vincent Duflou

Deel 2 : DE MUSICUS EDMOND LAPON

Wie was nu Edmond LAPON voor wie een herinneringscomité werd opgericht ?

Edmond Julien LAPON werd geboren op 14 oktober 1858 als enige zoon van François LAPON, visser en stuurman ter visserij en Melanie 'T JAECKX, winkelierster. Zijn ouders waren eenvoudige mensen uit het Oostends visserskwartier, de Kleine Kaaistraat, 2. (20)

De kleine LAPON maakte in de Broederschool kennis met de muziek en volgde later muziekles in de Oostendse Muziekschool, toen nog gevestigd in de Sint-Franciscusstraat. Hij leerde er de beginselen van het vioolspel bij J. BARWOLF, de toenmalige directeur van de Oostendse Muziekschool. In de muziekschool bleek Edmond al gauw een uitblinker te zijn. Toen hij zijn muziekschool in Oostende had beëindigd, trok hij naar het conservatorium in Brugge.

Bij het Stadsbestuur diende hij een verzoekschrift in voor een subsidie ten einde zijn muziekstudies nog verder te kunnen zetten aan het Conservatorium van Brussel. Op 8 november 1875 werd zijn rekest behandeld tijdens de Gemeenteraadsvergadering. Rond die subsidieaanvraag ontpopte zich echter een discussie (21) tussen Schepen MARYSSAEL en de raadsleden JANSSENS, DE JUMNE en MARION. Deze laatste steunde sterk de subsidieaanvraag van LAPON, waarbij hij wees op zijn grote muzikale begaafdheid. De Raad besliste uiteindelijk om aan Edmond LAPON een subsidie van 300 fr. toe te kennen, maar slechts voor één jaar. Moeten wij uit het feit dat er discussie was en men finaal besliste om hem slechts voor één jaar een subsidie toe te kennen, besluiten dat er onder de raadsleden wellicht geen eensgezindheid bestond ?

Zeker is dat het uiteindelijk niet bij een eenmalige subsidie is gebleven. Ook voor de volgende jaren, van 1876 tot en met 1880 stond er in de stadsbegroting jaarlijks een bedrag ingeschreven van 300 fr. als subsidie voor LAPON om zijn muziekstudies verder te zetten aan het Koninklijk Conservatorium te Brussel.

Aan het Brusselse Conservatorium volgde hij er harmonie en fuga en behaalde hij onder meer een eerste prijs altviool.

Op 12 september 1887 (22) dong Edmond LAPON in Brussel mee naar de zo begeerde "Prix de Rome" (23). Er waren drie kandidaten voor de eerste prijs : de heren HECKERS en LEBRUN uit Gent en uiteraard onze stadsgenoot. Het onderwerp voor dat jaar was een cantate op het gedicht "Les Suppliantes" (24) van Louis DE CAESEBROODT. LAPON maakte deel uit van de laureaten. Hij behaalde de tweede prijs en zijn partituur werd in gedrukte vorm gepubliceerd.

Op zaterdag 17 september 1887 werd LAPON bij zijn terugkeer feestelijk onthaald door zijn buurtbewoners en de vissers. Zij hadden voor deze gelegenheid zijn straat feestelijk versierd. Het Stadsbestuur zelf was blijkbaar te laat op de hoogte gesteld van zijn terugkeer, zodat zij niet tijdig het nodige kon ondernemen om zijn terugkeer met meer luister te vieren. Door allerlei misverstanden is ook de receptie, die voorzien was in het station, blijkbaar niet doorgegaan. Wel zou hij om 10.00 uur ontvangen zijn geweest door het College van Burgemeester en Schepenen op het stadhuis. Vandaar keerde hij huiswaarts, gevolgd door een aanzienlijke menigte.

Tijdens de raadsvergadering van 20 september 1887 maakte raadslid MICHENS enkele bedenkingen met betrekking tot de schamele manier waarop de laureaat door het Stadsbestuur werd ontvangen. MICHENS zelf stelde voor om LAPON een aandenken te schenken en zijn geprimeerde cantate te laten opvoeren. Het College besloot unaniem te onderzoeken hoe het Stadsbestuur op haar beurt LAPON op een waardige wijze eer zou kunnen betuigen.

Pas op 22 juli 1888 werd LAPON dan officieel gehuldigd in het Kursaal, waar om 19.30 uur een Laponconcert werd georganiseerd dat werd bijgewoond door een enthousiast publiek, waaronder zijn ouders. Er was een massa volk komen opdagen voor het concert want geen enkele stoel bleef onbezet. Toen de laureaat op het podium verscheen, werd hij op een geweldig applaus onthaald.

Op het programma stonden uiteraard werken van de jonge componist. Het openingsnummer, een "Marche Triomphale" voor groot orkest, werd gevolgd door de ouverture "Jane Grey" (25). Daarna volgde het eerste gedeelte van zijn geprimeerde cantate "Les Suppliantes" voor soli, koor en orkest.

De solisten waren de dames LANDOUZY en VAN BESTEN van de Koninklijke Muntchouwburg van Brussel en de heren BOON en VANDERGOTEN. Mevrouw LANDOUZY, een sopraan, vertolkte de rol van Euadne, de weduwe van Kapaneus, terwijl mevrouw VAN BESTEN, een contra-alto, de moeder van Theseus, Aithra vertolkte. De heer BOON, tenor, stak in de rol van Adrastos, koning van Argos en de baryton VANDERGOTEN kroop in de huid van Theseus, de koning van Athene.

De koorpartijen werden verzorgd door twee Oostendse koren, de "Cercle Choral de Dames" en de "Cercle Choral Demol", een herenkoor, beiden onder leiding van de heer Ch. SIMAR.

Het symfonisch orkest werd gedirigeerd door de heer Emile PERIER.

Tijdens de pauze (26) feliciteerde de toen waarnemende Burgemeester Jacques MONTAGNIE (27), bijgestaan door Schepenen Alfons PIETERS, de componist in naam van de Stad Oostende met volgende woorden :

Monsieur Lapon,

Au noms de vos concitoyens, je vous félicite. Depuis votre départ de L'Académie de musique d'Ostende nous vous avons suivi pas à pas dans votre marche en avant dans la carrière musicale. Plus que toute autre, nous comprenons quelle énergie, quelle persévérance il vous a fallu pour triompher de tous les obstacles, et nous étions certains que le succès devait être le prix de votre travail. Le chaleureux accueil qui vous est fait aujourd'hui, est la consécration méritée de la décision du jury du Prix de Rome.

Que les dames du Cercle Choral, que les membres du Cercle Demol et leur vaillant directeur M. Simar, que Mesdames Landouzy et Van Besten, que Messieurs Boon et Vandergoten, qui sont venus nous apporter l'appui de leur talent, que l'orchestre de symphonie et son chef si sympathique, M. Em. Perier, que tous ceux enfin qui ont coopéré à n'importe quel titre, à l'éclat de cette fête, reçoivent ici nos remerciements.

La ville d'Ostende est fière de son enfant, et compte sur vous Monsieur Lapon.

Nous sommes persuadés que le succès obtenu sera considéré par vous comme un encouragement à persévérer et que l'oeuvre que nous applaudissons ce soir sera suivie de bien d'autres, qui seront en tous points dignes de leur aînée. Qu'il me soit permis, Monsieur Lapon, de vous remettre, au nom de la ville d'Ostende, ces oeuvres de l'immortel Wagner, comme un témoignage de gratitude et de reconnaissance.

"Walküre", "Siegfried", "Die Meistersinger von Nürnberg" en "Lohengrin" waren de titels van de partituren die LAPON als geschenk kreeg. LAPON had een zeer grote bewondering voor die componist, wellicht vandaar die keuze.

Daarna volgde het tweede gedeelte van de cantate. De uitvoering was uitstekend en de artiesten, inzonder LAPON, werden op een gemeend en langdurig applaus onthaald :

"M. Lapon, rappelé par deux fois, est venu saluer le public
"enthousiasme, acclamant cet enfant d'Ostende, qui fait
"honneur à sa ville natale" (28)

Na het concert werd er nog een huldigingsvuurwerk afgeschoten van op het strand.

Voor iemand als ik, die nooit enig muziekonderricht heeft gevolgd, laat staan kan bogen op een rijke kennis van de klassieke componisten en hun oeuvre, is het moeilijk om de muziek van LAPON te definiëren. Ik waag mij dan ook niet om enige commentaar te geven op dat vlak en beperk mij dan ook tot het aanhalen van de woorden van, naar ik meen te mogen aannemen, kenners :

"La musique de Lapon est très méritante; elle a de l'émotion
"et de la distinction, le musicien a donné à son oeuvre un
"cachet légèrement archaïque rappelant Gluck, ce qui ne
"l'empêche pas d'être en même temps bien moderne de facture
"et de sentiment, dans une teinte un peu grise, peut-être,
"mais qui ne manque pas de charme" (29)

"Les compositions de M. Lapon sont d'une importante envergure.
"Elles sont écrites d'inspiration, avec originalité et portent
"la marque d'un tempérament artistique peu commun.
"L'orchestration ne laisse rien à désirer; elle est faite avec
"art, avec goût en connaissance de cause" (30)

Het zou heel wat voeten in de aarde hebben gehad om alle werken van Edmond LAPON op te zoeken, maar slechts een gedeelte van zijn oeuvre werd uitgegeven. (31) Wij mogen zeker aannemen dat een aantal werken verloren zullen zijn gegaan. Uit wat bewaard en gekend is, stel ik vast dat Edmond LAPON diverse genres heeft beoefend. Hij componeerde cantates, o.a. "In 't Elfen-woud" (1885) en "Les Suppliantes" (1887); sonates, o.a. voor piano en viool; marchen, o.a. "Marche Triomphale" voor groot orkest; romances, o.a. voor alto en viool; ouvertures, o.a. "Jane Grey" en menuetten. Ook religieuze muziek werd door hem gecomponeerd, o.a. "O Salutaris" en mismuziek voor groot orkest. Verder schreef hij ook nog een operette en liederen o.a. "Lieders Flamands". Ook didactisch werk behoorde tot zijn oeuvre. Zo ontwikkelde hij een methode voor vioolspel.

Edmond LAPON huwde met Charlotte JONIAU (32), een pianiste en kreeg één zoon, Jules, die later uitweek naar Portugal om er een bloeiende, winstgevende zaak op te starten.

Toen in 1888 Joseph MICHEL, directeur van de Oostendse Muziekschool overleed, boden zich 23 kandidaten aan voor de vacante plaats van directeur. Na grondig onderzoek van die kandidaturen door de Administratieve Commissie van de Muziek-academie, bracht zij op 31 oktober 1888 verslag uit aan de Gemeenteraad. Slechts drie kandidaten werden weerhouden en voorgedragen aan de Raad : Edmond LAPON, de Bruggeling Louis MAES en de Leuvenaar Jules DE SWERT.

Uit dit verslag kunnen volgende interessante passages worden aangipt :

"... L'article 4 du règlement du 1 Décembre 1879 dispose que :
"le directeur est chargé de donner les cours de piano et
"d'harmonie. ..."

'... Le choix du Conseil Communal doit donc se porter sur un
"artiste capable :

"1° de diriger efficacement l'enseignement dans notre école
"(qui compte en ce moment 520 élèves);

"2° de donner les cours d'harmonie et de piano;

"3° de diriger en second, dans tous les cas, et au besoin
"en premier, les importants concerts et les solennités

"musicales du Kursaal. ..."

Over Edmond LAPON schrijft de commissie onder meer :

"... M. Lapon fait remarquer dans sa pétition qu'il ne
"pourrait donner les cours de piano et il propose qu'on lui
"adjoigne un professeur spécial pour cet instrument
"M. Lapon n'a jamais dirigé d'orchestre en dehors de sa
"cantate, dont l'audition a eu lieu pendant la saison dernière
"au Kursaal d'Ostende."

Over Louis MAES lezen we :

"Cet artiste a remporté au conservatoire de Bruxelles, les
"premiers prix de piano, d'orgue, d'harmonie et de fugue; il
"est en ce moment 1 pianiste au théâtre de La Monnaie et
"professeur d'orgue au Conservatoire de Bruges. M. Maes est
"reconnu comme un des meilleurs professeurs de piano et
"d'orgue de la capitale, ..."

Over Jules DE SWERT staat er in het rapport :

"M. Jules De Swert, né à Louvain en 1844, est reconnu comme
"le plus grand virtuose du violoncelle de notre époque. Sa
"renommée artistique comme virtuose, comme compositeur et
"comme concert-meister est absolument hors de pair...."

"... Il fut pendant 7 ans Concert-meister de la
"chapelle Impériale d'Allemagne, puis il fut appelé à Bayreuth
"par Richard Wagner, pour diriger en cette même qualité, les
"représentations modèles de la Tétralogie.

"Outre ces titres, M. J. De Swert possède une connaissance
"approfondie du piano, ayant collaboré activement depuis 20
"ans à toutes les grandes manifestations musicales en Europe".

"... M. De Swert possède les connaissances les plus étendues
"sous le rapport de la direction de l'orchestre. ..."

DE SWERT was dus iemand met een zeer rijke ervaring en een meer dan indrukwekkend curriculum vitae. Hij was duidelijk de meerdere van LAPON, die nog maar aan het prille begin van zijn carrière stond. Voortgaande op het rapport van de commissie beantwoordde DE SWERT dan ook het meest aan de gestelde vereisten voor de functie van directeur, zodat LAPON uiteindelijk de duimen moest leggen tegen de Leuvenaar die, tijdens de besloten vergadering van de Gemeenteraad van 6 november 1888, werd aangesteld als opvolger van Joseph MICHEL.

Deze benoeming leidde echter tot een heftige perspolemie. Het katholieke blad La Feuille d'Ostende, nam dit niet en was van oordeel dat het Stadsbestuur de voorkeur had moeten geven aan een stadsgenoot. Ze vond deze benoeming schandalig en onrechtvaardig. De pers sprak zelf van een misdaad.

Tijdens de Gemeenteraad van 20 november 1888 reageerde Burgemeester MONTAGNIE op deze aantijgingen. Na voorlezing van het rapport van de Administratieve Commissie van de Muziekacademie, besloot hij dat de Raad uiteindelijk niets anders had gedaan dan het verstrekte advies te volgen. Verder wees hij erop dat het Stadsbestuur voor onze stadsgenoot alles

had gedaan wat van hen verwacht werd, door hem enkele maanden voordien openlijk hulde te brengen in het Kursaal. Trouwens alle kosten (33) van deze viering werden door de Stad Oostende gedragen en daarenboven had men LAPON ook nog een geschenk gegeven.

La Feuille d'Ostende nam echter geen genoegen met de verantwoording van Burgemeester MONTAGNIE en beweerde dat men de reglementen omzeilde al naargelang de kandidaat. De pers staafde haar bewering door te verwijzen naar de benoeming van de vorige directeur Joseph MICHEL. Toen stond er in het reglement uitdrukkelijk gestipuleerd dat de directeur de Nederlandse taal moest kennen. De heer MICHEL kende geen Nederlands. Bijgevolg concludeerde de krant dat voor vreemdelingen het reglement van geen tel was terwijl het stipt werd nageleefd als het een stadsgenoot betrof.

De krant was ook de mening toegedaan dat een musicus als DE SWERT aan het hoofd moest staan van een conservatorium en niet van een gewone muziekschool. Als directeur voor onze muziekschool volstond het iemand te benoemen die uitstekend muzikaal basisonderricht kon verstrekken. Volgens La Feuille d'Ostende hadden leerlingen veel meer aan een degelijk leraar dan aan een muzikaal genie die het moeilijk zou hebben om zich te profileren op het niveau van het muzikaal basisonderwijs. LAPON ware de geknipte persoon geweest voor deze functie, daar hij zelf ooit leerling was geweest aan onze muziekschool en dus de muzikale vatbaarheid van onze lokale jeugd kende. LAPON kon tevens bogen op ervaring als lesgever daar hij reeds zeven jaar verbonden was aan het Brusselse Conservatorium als repetitor altviool bij professor FIRKET.

De krant spuide ook kritiek aan het adres van de Administratieve Commissie omdat zij bepaalde zaken had verzwegen in haar rapport. Met betrekking tot het pianospel van LAPON stond er in het rapport inderdaad te lezen dat LAPON voorstelde een pianoleraar aan te stellen, maar de commissie verzweg echter dat hij bereid was die leraar zelf te betalen.

Wat het dirigeren van een orkest betrof, kon dat voor Edmond LAPON geen probleem vormen ondanks het feit dat hij tot dan toe maar eenmaal een orkest had geleid en dit op zijn huldiging op 22 juli 1888. Hij deed dat toen zo overtuigend en met zoveel brio dat dit een garantie was voor de toekomst.

Kan men het de Raad kwalijk nemen dat zij zich steunde op het advies van de commissie en koos voor de meest gereputeerde kandidaat? Ik meen van niet, dat lijkt mij trouwens ook het meest logische, want anders moet het nut van dergelijke commissies in vraag worden gesteld.

Daartegenover plaatste de pers ook een aantal terechte tegenargumenten. Hun bewering dat LAPON een evenwaardige directeur had kunnen zijn, kan eveneens worden beaamd. Uit die pennestrijd is het moeilijk op te maken wie juist of verkeerd handelde. Misschien waren er nog andere delicate factoren die een rol hebben gespeeld in dit benoemingsdossier en die men liever wijselijk verzweg.

Zeker is dat LAPON die door het Stadsbestuur enkele maanden voordien werd opgehemeld, zich door datzelfde Bestuur in zijn eer gekrennd voelde omdat het een "vreemdeling" benoemde die enkel gekend was door zijn reputatie.

- (20) De Korte Kaaistraat heet nu Paster Pypestraat.
- (21) De inhoud van deze discussie werd niet opgenomen in het gemeenteraadsverslag van 8 november 1875.
- (22) In *De Zeewacht*, jg. 33, nr. 38, 17.09.1927, pag. 1, is er een foute verwijzing naar het jaar 1885.
- (23) Prix de Rome is de grote prijs van staatswege toegekend aan leerlingen in compositie aan het conservatorium te Parijs en te Brussel. Aan de laureaat worden de middelen verstrekt voor een vierjarig verblijf voor verdere studies te Rome.
- (24) Dit gedicht is gebaseerd op de Griekse tragedie "Hiketides" (= De Smekelingen) van Euripides (ca. 420 vr. C.) De moeders van de bij Thebe gesneuvelde zeven Argivische helden, waaronder o.a. Kapaneus, roepen met Adrostos, koning van Argos, de hulp in van Theseus om de uitlevering van de lijken van de helden te verkrijgen. De Thebanen weigeren, maar Theseus weet hen te verslaan en bewijst de lijken een laatste eer.
- (25) De ouverture Jane Grey verhaalt de dood van de gewezen Engelse koningin, dochter van Henry Grey, hertog van Suffolk. Jane was van moeders zijde met de Tudors verwant. In 1553 huwde zij lord Guilford Dudley. Tegen haar zin in werd zij door de protestanten op de Engelse troon geplaatst. Ze werd koningin van Engeland op 10 juli 1553, maar negen dagen later trad zij af en werd zij opgevolgd door Mary Tudor, dochter van Henry VIII. Mary Tudor liet haar rivale Jane Grey, lord Guilford Dudley en Henry Grey gevangen nemen. Samen werden ze in de Tower onthoofd.
- (26) Tijdens de pauze werd er bij het talrijke publiek een omhaling gedaan ten voordele van de in Oostende recent opgerichte crèche Louise-Marie. Meer dan 1.100 fr. werd er ingezameld.
- (27) Jacques MONTAGNIE is pas vanaf 29 september 1888 benoemd geworden tot burgemeester.
- (28) Uit *L'Echo d'Ostende*, jg. 24, nr. 58, 29.08.1888, pag. 2.
- (29) Uit *L'Echo d'Ostende*, jg. 24, nr. 57, 26.07.1888, pag. 2.
- (30) Uit *Feuille d'Ostende*, jg. 72, nr. 5881, 17.08.1810, pag. 2.
- (31) De gepubliceerde werken van Edmond LAPON kunnen worden geraadpleegd in de bibliotheek van het Koninklijk Conservatorium te Brussel.
- (32) Zij overleed echter voortijdig in het voorjaar van 1891. Haar sterfdatum situeert zich ergens tussen 15.03.1891 en 05.06.1891.
- (33) De kosten bedroegen 3.000 fr., waarvan 2.400 fr. voor de eigenlijke huldiging en 600 fr. voor het geschenk.

Wat een gids l(ei/ij)den kan...

WAT EEN GIDS L(EI/IJ)DEN KAN...

Omer Simoens

MAAR OOK LACHEN KAN...

Op donderdag 20 oktober 1994 stonden Claire en ikzelf aan de tramhalte van het Marie-Joséplein, 46 Franstalige leerlingen van een basisschool uit Rocourt (Liège) op te wachten. Het betrof twee zeeklassen die gelogeed waren in het vakantiecentrum "Zon en Zee" in Westende en in Oostende het aquarium en de "Mercator" kwamen bezoeken.

Stipt om 9.39 uur arriveerde de tram, en een vrolijke bende meisjes en jongens tussen 9 en 11 jaar sprongen uit het rijtuig. Vier begeleiders rangschikten ze keurig twee per twee, die elkaars hand moesten vasthouden, en de lange sliert kronkelde zich voorwaarts. Ik loodste onze gastjes door de Adolf Buylstraat naar het Wapenplein, daarna langs de Groentemarkt en het Mijplein.

Op de Groentemarkt stond een toonbank met ter plaatse gebakken "rochers". Als aanmoediging werden in een mandje stukjes proevertjes aangeboden. "Goutez! C'est délicieux!" prees ik gul aan. De gelederen werden een eerste keer gebroken, en in een oogwenk werd het mandje bijna leeg geplunderd. Ik schrijf wel : "bijna", want de verkoper stopte het mandje vliegensvlug weg, vooraleer het volledig geledigd werd.

Flauwe commerçant! Als troost voor diegenen die niets meer konden bemachtigen, diepte ik een rolletje "Mentos" uit mijn tasje. Ook dat vond gretig afnemertjes.

De oktoberfoor wekte vanzelfsprekend levendige belangstelling, en vooral het reuzenrad op het Mijplein lokte kreetjes van verbazing. Er stond als attractie ook een enorme "Poliep" opgesteld, met spectaculaire grijparmen. Een vriendje vroeg mij gretig of zij ook zo'n levend exemplaar zouden zien in het aquarium, et....surtout "des requins!".

Rechtover "Primeurs Achiel" stonden diverse manden en kooien met daarin o.a. konijntjes, kippen, duiven en vooral katjes. Nu was het hek helemaal van de dam!

Voor de tweede keer vloog de hele troep er naartoe en drong errond. De begeleiders schreeuwden zich hees : "Deux par deux!" en het kostte hen veel moeite om de karavaan opnieuw in beweging te krijgen. Hierbij wierpen ze tersluiks koleirige blikken naar die onorthodoxe clown-gids, die met een brede grijnslach op zijn tronie, goedkeurend het vertederend tafereeltje gadesloeg. Zij hoorden hem warempel als een groot kind, zelf af en toe een kreet slaken : "Poussy! Poussy!".

Claire zou eerst het aquarium bezoeken, en in afwachting dweilde ik ons vismarktje af, en daarna de viskraampjes. Op de vistrap verzamelde ik mijn groepje rondom mij, vroeg aan de verkoopster de toelating om een ferme pladijs vast te nemen, en riep uit :
"Regardez une fois ce poisson. C'est une plie. Mais en Ostendais on appelle ce poisson "een ploate!". Eh bien, le surnom des Ostendais est "ploate" selon ce poisson. Dites une fois : "ploate!"."

De bende giechelde, en slechts een paar waagden het om "platte" uit te spreken. De "oa" is blijkbaar een onoverbrugbare moeilijkheid voor Franssprekenden. Waarschijnlijk ligt hun tong anders gedraaid dan de onze.

Bij een van de verkoopsstanden werd ik door een vriendelijke verkoopster een handvol garnalen toegestopt. Prima commercante! Ik begon ze vakkundig te pellen en uit te delen aan mijn jonge volkje. Tot mijn grote verwondering stelde ik vast dat er verschillende waren, die met een vies gebaar het lekkere hapje weigerden. Toen even verder aan de viskramen langs de Visserskaai, een jongen een doosje gepelde garnalen kocht, bleek iedereen ervan te lusten. Wellicht kennen de kinderen daar in het Walenland alleen gepelde garnalen...Bestaat er nu een fijnere "delicatesse" dan een ruime portie verse, zelf te pellen garnaaltjes, met een fris pintje? Arme Waaltjes! Bevoorrechte Oostendenaars!

De kleintjes amuseerden zich kostelijk. Een leuk dikkertje had zich aan mijn rechterhand vastgeankerd, maar toen wij ook het aquarium hadden bewonderd en richting "Mercator" insloegen, eiste een negerinnetje op haar beurt mijn hand op. Ik zou gauw weten waarom eigenlijk, want zij fleemde onmiddellijk : "Quel age as-tu?" Ah, die vrouwelijke nieuwsgierigheid! Ze is van alle tijden, van alle rassen en... van alle leeftijden.

Ik zuchtte diep, heel diep, en draaide rond de pot : "Oh, je suis vieux, tres vieux! Il n'y a aucun cochon qui devient si vieux que moi! Je suis un vieux grognard!".

"Mais non!" protesteerde het lieve kind lachend : "Tu es un grand pépère!".

Voilà! Een mens kan het toch ver schoppen in het leven, nietwaar ?

Ken Uw stad - prijsvraag

PRIJSVRAAG

KEN UW STAD.....

Ter herinnering aan de EERSTESTEENLEGGING (1) werd bij een aantal openbare gebouwen "de eerste steen" in de gevel gemetseld.

opdracht : geef de volledige datum (dag-maand-jaar) van de "eerstesteenlegging" van :

1. De Peperbusse of St.-Pieterstoren
2. De St.-Petrus- en Pauluskerk
3. De voormalige Staatsmarineschool aan het Demey-complex
4. Het Gerechtsgebouw aan het Canadaplein
5. Het Stedelijk Feest- en Cultuurpaleis
6. Het Stadhuis
7. Het KTA Leopold III-laan , voorheen SHTIO
8. Het Henri Serruysziekenhuis
9. Het rustoord "De Boarebreker"
10. Het gemeentehuis van Zandvoorde
11. Het Vesaliusinstituut, voorheen HRIPBO Leffingestraat
12. Het Wooncomplex Visserskwartier (De Gelukkige Haard)
13. Het (nieuwe) Tramstation "De Lijn" bij het treinstation

Veel geluk bij het opzoekingswerk...

Antwoorden (gele briefkaart/brief) sturen naar het secretariaat (zie keerzijde voorflap) voor eind april 1995.

Onze onschuldige hand haalt uit het stapeltje kaartjes met de juiste antwoorden de winnaar/winnares van een verrassingsprijs !

LIDMAATSCHAP 1995

Wie lid wil worden van de Oostendse Gidsenkring

"Lange Nelle" schrijft 400 BEF over op

bankrekeningnummer 068 - 2075070 - 73

t.n.v. Westvlaamse Gidsenkring, afd. Oostende "Lange Nelle",
8400 OOSTENDE

In ruil voor deze bijdrage neemt u (meestal) gratis deel aan onze activiteiten zoals voordrachten, wandelingen, bezoeken en uitstappen en ontvangt u ons driemaandelijks gidsenblad met ernstig en luchtig, oud en nieuw nieuws uit
OOSTENDE

Gedicht

OSTENDE INSOLITE

Inès

Se balader sur la plage, la digue, admirer la vue

Distinguer le rivage, les vagues lisses, le mélange,
Sans perdre l'horizon de vue

Ce mélange de couleurs pasteltes, d'une intensité
Persante

Telle un tableau de Magritte, une irréalité saisissante

La brûme s'empare de la ville, l'horizon n'est plus
Sur l'estacade, humide le son de la cloche n'est
Plus qu'un flux

Remarquer Léopold II sur son cheval haut
S'étonner de l'inconformité de son sabot

Oh Mathilde, toute splendeur, l'imaginer d'une
Chevelure rousse
Toute rondeur il arrive parfois de la voir entourée
De mousse

Etre dans le Bosje et découvrir l'ancienne tour d'eau
On croirait qu'il y a un château sans eau
Quel calcul fantastique que celui des astres

Le soleil rouge au dessus de l'hippodrome
On croirait voir Mars

Uit onze musea

UIT ONZE MUSEA

Dirk Beirens

1. STEDELIJK MUSEUM VOOR SCHONE KUNSTEN

** JAMES ENSOR IN DE KIJKER 5 februari - 30 april 1995

Het SMSKO stelt uitzonderlijk zijn volledige Ensor-verzameling tentoon.

Zowel de olieverfschilderijen (23) en de tekeningen (bijna 70 uit alle perioden, 8 dubbelzijdige) als de etsen (126 van de bestaande 133), litho's (een 45) en 2 monotypes en geïllustreerde boeken van de grootmeester komen rijkelijk aan bod.

Het geheel wordt stijlvol omkaderd door de beroemde Ensorfoto's van Maurice Antony.

Het is inmiddels al tien jaar geleden dat de volledige Ensorcollectie in het SMSKO tentoongesteld werd.

Jammer genoeg maakt plaatsgebrek het onmogelijk de Ensorcollectie permanent tentoon te stellen.

Daaraan verhelpen is naar verluidt één van de betrachtingen van de nieuwe Schepen van Cultuur, dr. Kris Lambert. We hopen dat ie slaagt in zijn opzet.

("Lange Nelle" bezoekt de tent. op zondag 26 maart, zie activiteitenkalender vooraan in dit blad)

** JAMES DE CONYNCK, Oostends kunstschilder 4 - 26 maart

** DE OOSTENDSE KUNSTACADEMIE 6 mei tot 25 juni 1995
verleden en heden

Tentoonstelling n.a.v. het op rust gaan van de heer Willy Bosschem, academiédirecteur. Ze biedt een geschiedkundig overzicht van de Academie vanaf 1820 tot heden en met werk van alle kunstenaars die ooit als lesgever aan de instelling verbonden waren.

** MARTIN SCHÜTEN 6 mei tot 4 juni 1995

kunstenaar (Krefeld) uit het transferproject "Nordrhein-Westfalen"

** YVES BEAUMONT, Oostends kunstschilder 24 juni - 30 juli

** LOUISE DEHEM (1866-1922), kunstschilderes aug.-sept.'95
(verzameling van het Ieperse Stedelijk Museum)

** KUNSTWERKEN uit de verzamelingen van de leden van de "VRIENDEN van de STEDELIJKE MUSEA OOSTENDE"

Tentoonstelling n.a.v. de feestelijke viering van het vijfjarig bestaan van de vereniging : 09.09. - 29.10.95

** MARC CLOET, kunstschilder
& RIK DELRUE, keramist 02.12.-31.12.1995

2. MUSEUM ENSORHUIS Vlaanderenstraat 27
tot 31.05.1995 : ENSOR OP FOTO, selectie portretfoto's
01.06. - 31.12.1995 : LA GAMME D'AMOUR, litho's en
diverse documenten van/over dit ballet van James Ensor

3. HEEMMUSEUM "DE PLATE"
tot 18.04.1995 : tent. OOSTENDE en de BINNENSCHIEPVAART
17.06. - 18.09.1995 : tent. SOUVENIRS UIT DE OUDE DOOS

4. MUSEUM VOOR MODERNE KUNST (PMMK)

** WAINER VACCARI (Modena 1949) 18.03.- 16.04.1995

"Vaccari's schilderijen (1883-1994) tonen het tragische en het groteske, het komische en de erotiek de vaste en sporadisch optredende personages, de heiligen en de dwazen, de traditie en het oorspronkelijke, de geschiedenis en het heden,...."

** FRANS GENTILS (Turnhout 1951) 18.03.-16.04.1995

ca. 30 recente pasteltekeningen.
Gevoelens van onrust en vervreemding bekruipen de toeschouwer bij het zien van de (vaak perspectivisch gedeformeerde) naakte lichamen die zijn pastels (en schilderijen) bevolken, maar toch blijft de vraag : is dit een gebaar van agressie of tederheid, van lijden of extase?

**** Qua thematiek en sfeer zijn er duidelijk raakpunten te vinden tussen het werk van Vaccari en Gentils : het ambiguë en de onverstoorbaarheid van de fig. in een onwereldse realiteit. De stijl is erg verschillend : Vaccari schildert minutieus, Gentils gaat eerder expressionistisch te werk.

** BRAM BOGART 06.05. - 18.06.1995

Retrospectieve tentoonstelling (ongeveer 150 werken) waarin duidelijk wordt dat het matiërisme van Bram Bogart dat van Tapiès prefigureert.

** JOZEF PEETERS 01.07. - 24.09.1995

Pionier van de abstracte schilderkunst in Vlaanderen en promotor van de avant-garde kunst. Z'n oeuvre wordt in een retrospectief overzicht belicht.

** POL BURY 01.07. - 24.09.1995

Groot retrospectief overzicht van 'n veelzijdig kunstenaar. De tentoonstelling omvat schilderijen, reliëfs, houtsculpturen, metaalsculpturen, fontein en grafisch werk.

** PAUL de VYLDER, ALAIN GIREL, CONSTANT LAMBRECHT
07.10. - 03.12.1995

** PAUL VAN HOEYDONCK, retrospect. 16.12.1995 - febr. 1996.

MEDEDELING

TRIENNALE VOOR ACTUELE KUNST BRUGGE-OOSTENDE 1997

Op voorstel van Willy Van den Bussche, hoofdconservator PMCP en PMMK werd beslist om de Triënnale voor Actuele Beeldende Kunst zoals die in 1968, 1971 en 1974 in Brugge plaats vond, opnieuw te organiseren in de zomer van 1997. Evenals in de voorgaande edities zal ook in de volgende triënnale gepoogd worden om een actueel overzicht te bieden van de beeldende kunst in ons land, zoals de evolutie zich de jongste jaren heeft afgetekend. In tegenstelling tot de voorgaande triënnales zal deze keer de actuele kunst in België worden geconfronteerd met de kunstscène uit alle andere Europese landen. Naast beeldende kunst kunnen ook andere disciplines aan bod komen.

De organisatie en motor van dit gebeuren is het PMMK. Het Museum voor Moderne Kunst dat zich in Oostende sinds zijn opening op 19 december 1986 onder impuls van hoofdconservator W. van den Bussche profileerde tot een centrum van moderne en hedendaagse kunst met nationale en internationale uitstraling, zal het zenuwcentrum worden van de organisatie. Het spreekt dan ook voor zich dat W. van den Bussche de commissaris van de tentoonstelling zal zijn. Hij zal geassisteerd worden door een werkcómité van organiserende partners. Een vertegenwoordiger per land zal in het selectiecomité zetelen. Dit comité zal dan op basis van de verschillende voorstellen, in gemeenschappelijk overleg, een definitieve keuze maken.

Deze tentoonstelling die om de drie jaar zal plaatsvinden, wordt in 1997 niet tot Brugge beperkt, maar uitgebreid naar Oostende.

Volgende locaties komen in aanmerking :

BRUGGE : Belfort, Oud Sint-Jan, Beurshalle + verbindingswegen tussen het station en deze locaties.

OOSTENDE : PMMK, Venetiaanse Gaanderijen, Leopoldpark, Zeedijk + verbindingswegen tussen het station en deze plaatsen.

Met Brugge wordt geopteerd voor een historische stad met een uitzonderlijke toeristische aantrekkingskracht, Oostende daarentegen is een specifieke kuststad met de zee als alternatief.

Wainer
OVACCARI
schilderijen 1983-1994

18 maart - 16 april 1995

PMMK
Museum voor Moderne Kunst Oostende

-- 95 -- 18

Bij onze kunstenaars

Een gesprek met kunstschilder Baron

James Ensor

Het blijkt onwaarschijnlijk dat James Ensor op den index zou gezet zijn door het Duitse Rijk.

Onder de namen van de artisten wier werken uit Duitschland gebannen worden, komt deze voor van den beroemden belgischen kunstschilder Baron James Ensor.

(De Dagbladen)

Zoo luidde het bericht dat voor enkele dagen in de Pers is verschenen en waarvan wij tevens melding hebben gemaakt.

Wij wilden weten waarover het ging, het "hoe" en het "waarom". Dan maar aangeklopt bij James Ensor zelf in het huis dat hij betreft aan de Vlaanderenstraat. Ensor houdt aan dit huis zooals aan zijn leven. Het is een winkel van "souvenirs" en schelpen die 's zomers veel bekijks heeft vanwege de vreemdelingen.

- Of de Meester thuis is? Zeker, Mijnheer, wilt U maar even naar boven gaan. Tweede verdieping.

Zoodra geeft men zich reukenschap zich in het huis te bevinden van een kunstschilder. Wanden en muren zijn behangen met allerlei doeken, dagteekenend van af de prilste jeugd van James Ensor tot heden ten dage. Men kan er gemakkelijk de evolutie volgen van den kunstschilder, vanaf den tijd dat hij leerling was aan de Akademie te Brussel tot op rij-

pen leeftijd toen hij aan het hoofd kwam te staan van de Ensoriaansche school waarvan hij feitelijk het monopool heeft.

BIJ DEN KUNSTSCHILDER

Moeten wij U Ensor voorstellen? Degenen die Oostende bezocht hebben moeten hem ontmoet hebben tijdens zijn eindelooze wandelingen langs den zeedijk.

Breedgerande hoed; zwarte mantel; een eeuwige regenscherm onder den arm, even beroemd als deze van Chamberlain; lachende oogen die flikkeren in een fijngesneden gelaat dat afgezet is door een sneeuwitten baard. Ensor is van de jongsten niet meer maar draagt het gewicht der jaren op een wijze die veel jongelingen zou beschaamd maken.

In zijn atelier trekt hij pantoffels aan en in de halve deemstering wroet hij voort, steeds alsof hij schrik had uit het wereldsch midden getrokken te worden vooraleer zijn levenstaak

ten einde is.

Eventjes rondkijken. De ruime kamer staat proppensvol met teekeningen en schilderijen. Hier een zelfportret toen hij amper 30 jaar oud was. Een groot doek : "De intrede van Christus te Brussel". Een satirisch doek zullen sommigen zeggen. Een diep-menschelijke verwezenlijking, zullen wij daarop antwoorden, waarin de machtige Christusfiguur tot torenhooge schoonheid gedreven wordt in het kader van grijnzende gezichten.

En verder doeken en nog doeken. Welk een schat; welk een museum ! Maskers, beeldjes en schrijven wedijveren erin de kleinste hoekjes in te nemen. En over dit rijk troont James Ensor, de machtige kunstenaar.

ZIJN HERKOMST

Een gulle ontvangst. Een sterke handdruk en zoodra voelt men zich thuis.

- Wie ben ik ? Waar mijn herkomst ligt ? Er is reeds zooveel over mij geschreven. Onlangs nog wist er mij een bevoegdheid te zeggen dat hij in Engeland allerlei Ensor's ontdekt had en dat zou mij niet verwonderen.

Vader was een Engelschman die toevallig te Brussel werd geboren van begoederde ouders. Hij zelf ging later studeeren aan de Deutsche universiteiten en namelijk aan deze van Bonn waar hij zich wijdde aan de geneeskunde.

Tijdens een van zijn tallooze reizen landde hij te Oostende aan; ontmoette er mij moeder, een dochter Hagheman. En hoe gebeurt het al ? Een liefdesroman ontspan zich; een huwelijk volgde erop en mijn ouders vestigden zich te Oostende.

Later is vader naar Amerika getrokken maar kwam ont-

goocheld terug. Het was zoopas na den oorlog tusschen Noord en Zuid en als Engelschman werd hij er als een ongewenschte onthaald en werden hem zelfs de revolverschoten niet gespaard.

Vader was een hoog gecultiveerd mensch die ook aan teekenen deed maar er nooit een beroep van maakte. Hij kon hier ter plaatse zijn midden niet vinden behalve in den huiselijken kring. Hij stierf dan ook in jeugdigen ouderdom, amper 50 jaar oud.

Mijn ouders hebben zich groote opofferingen voor mij getroost.

NAAR DE AKADEMIE

- En zoo gebeurde het dat ik, dank aan deze opofferingsgeest van mijn ouders, naar de Akademie van Brussel trok om er de kunst te beoefenen. Dat is reeds gezegd en herzegd geworden.

Nadien ging ik te leer bij Van Cuyck. Hier moest ik mij beperken tot het kopieeren van mijn werken en moest ik van mijn vrije uren gebruik maken om wat persoonlijk werk voort te brengen en mijn personaliteit te doen gelden.

De Oostendenaars uit dien tijd zullen zich nog de kleine tentoonstellingen herinneren die ik te dien tijde hield in een winkel aan de Kapellestraat. Dat was het begin van een loopbaan waarbij ik veel kritiek van ijle woorden gekend heb maar ook opbouwende kritiek die mij in mijn vorming geholpen heeft.

En Ensor kijkt eventjes rond naar zijn scheppingen die getuigen van een waar genie en die hij aanziet als kinderen waarvan hij niet kan scheiden, tenzij hij weet dat zij in handen komen van menschen die ze lief hebben en ervoor zullen zor-

gen zoals hij het zelf doet.

OP DEN INDEX ?

- Is het waar, Meester, dat U op den index geplaatst zijt in Duitschland ?

- Ik heb er ook zooiets van gelezen in de bladen maar ik vraag mij vruchteloos af waarom zulks het geval zou zijn. Ik herinner mij nog heel goed dat het de Duitse musea waren die de eersten mijn doeken tentoonstelden. Ik zou bijna kunnen zeggen dat Duitschland het eerst mijn kunst smaakte en haar kenbaar maakte aan het groote publiek.

- U heeft toch moeilijkheden gehad met den Duitschen bezetter tijdens den oorlog ?

- Die tijden zijn zoolang reeds voorbij en een kunstenaar vergeet gemakkelijk vermits hij zich slechts aan zijn kunst mag wijden en moet leven met de oogen en niet met herinneringen, hoe aangenaam of wrang zij ook mogen wezen.

- U werd toch gevangen gezet door de Duitschers ?

EEN EIGENAARDIGE HISTORIE

- Dat is een heel eigenaardige historie, zegt ons James Ensor. In den oorlog en dat moet op het laatste van 1917 geweest zijn, werd ik verzocht door het Comité voor Hulp en Voeding te Oostende, een kunstdoek te vervaardigen dat zou aangeboden worden aan President Hoover, uit dank voor de diensten voor de amerikaansche bevolking bewezen aan België en bijzonder aan Oostende, bij het verschaffen van voedingswaren.

Ik stemde daar onmiddellijk in toe, mij rekenschap gevend dat ik in niets den bezetter mocht kwetsen. Het doek werd als volgt opgevat. Een maagd, die Amerika voorstelde, en met de vinger wees naar schepen die voe-

dingswaren aanbrachten naar de belgische kust. Op den achtergrond, Mars, God van den oorlog, omringd door geraamten op paarden gezeten. Geen enkele uniform, geen enkel zinnebeeld dat verkeerd zou kunnen uitgelegd worden.

En nochtans hebben de Duitschers daar graten in gevonden. Op een schoonen - ik zal niet zeggen een "goeden" morgen - werd ik opgeleid naar de gavanenis van de Babyloonstraat en opgesloten. Ik zat daar reeds een tijdje vooraleer ik vernam wat er gaande was. De Duitschers hadden dieper gezien in mijn doek dan ik zelve. De geraamten te paard waren, volgens hen, een zinspeling op de "Huzaren van den Dood". Ik had met de Duitschers willen spotten, beweerde men, en daarvoor moest ik thans boeten.

Ik werd dan ook voor het Krijgsgerecht gedaagd. Mij zelve verdedigen was een moeilijke taak. Ik heb dan ook mijn geraamten en maskers voor mij laten pleiten. Ik haalde heele bundels tekeningen met maskers en geraamten voor den dag en deed zulks gepaard gaan met allerlei uitleg.

De Duitschen officieren geraakten er niet wijs uit. Zij dachten wellicht dat ik in mijn bovenkamer geraakt was en met welklinkende "heraus" werd ik buitengewipt in Gods vrije lucht, wel te verstaan voor zoover er van "vrijheid" kan spraak zijn in die troebele dagen.

Maar dat alles behoort tot het verleden en dient vergeten. Ik kan toch geen enkel oogenblik indenken dat men mij voor dat op den index zou zetten. Ik moet U bekennen dat ik daaromtrent nog geen enkel officieel of

officieus bericht ontvangen heb.

Maar laten wij over aangenamer dingen praten.

EEN KUNSTENAAR IN ZIJN MIDDEN

En James Ensor loodst ons rond zijn atelier. Hier een "stervende Christus omringd van alle zonden". Het schijnt alsof de lippen van Christus de woorden prevelen : "Vader, Vader, waarom hebt gij mij verlaten ?" Een rijkdom van kleuren en van uitbeeldingskracht. Verder "Bloemenvrouwen" in satirischen stijl opgevat.

Zekere beroepen hebben het altijd te verduren gehad van Ensor en de geneesheren wel niet het minst. Hier een doek : "De geneesmiddelen" en Ensor legt uit dat al wat men hem, in de laatste tijden, te slikken heeft gegeven hier uitgebeeld is.

De plaag van onze tijd : "De Hondemanie" ! Tallooze vrouwtjes, elk met een hondje, van vuilbakras tot de

duurste der duren; en in het midden een beteuterd jongmensch waarop niemand aandacht vestigt.

En zoo zouden wij er nog tientallen kunnen noemen zoals de "Geboorte van Venus" ; Schermen voor het Ballet der Marionetten" ; "De Kroning van St-Antonius omringd van alle Zonden en Verleidingen"; "De Parade der Wijze Vrouwen" en dit alles bekroont door een "Maagd" uit wier gelaat de goedheid straalt.

Het kost moeite zich uit dit midden te rukken. Ensor praat maar door maar zijn doeken spreken ook boekdelen. Gansche kamers staan ermede opgepropt. Voor elk heeft hij een woordje uitleg.

De kunstziel van den grooten Oostendschen schilder James Ensor komt U uit dit tegemoet gestraald !

Ed.L.

(Uit de Zeewacht 13-5-1939)

Frans GENTILS

recente werken in pastel

18 maart - 16 april 1995

FMK

Museum voor Moderne Kunst Oostende

J. Ensor
1895

Duivels die mij satten (els)
naar J. ENSOR
DHR. QUAESEBEUR

11191
QUAESEBEUR

In memoriam Gerard Holmens

IN MEMORIAM GERARD HOLMENS (29.09.1934 - + 04.01.1995)

Op 7 juli 1990 werd het brede Oostendse kunstminnende publiek voor het laatst officieel en officieus met beeldhouwer Gerard Holmens en zijn werk geconfronteerd op de tentoonstellingsvernissage " Beeldhouwwerken van 1955 tot heden" in het Oostendse SMSK.

In de toen verschenen begeleidende catalogus vermeldt samensteller en conservator N. Hostyn : "Gerard hield niet van het etiket "retrospectieve" voor deze tentoonstelling, gezien zijn nog jeugdige en creatieve leeftijd en zijn gevoel nog steeds aan het begin van zijn loopbaan te staan, "Als je steeds opstaat 's morgens met verse, nog te verwezenlijken ideeën, is een retrospectieve van je werk verre toekomst...Het geeft mij het gevoel hierna het bijltje te moeten neerleggen en hiervoor is het nog te scherp." (aug. 1989)".

Achteraf bekeken kwam zijn overzichtstentoonstelling dus niet te vroeg en niet te laat...

Op blz. 24 van hogervermelde catalogus werd het gedicht "BALLADE DU CORBILLARD - voor Gerard Holmens" van Clem Schouwenaars (18.12.1932 - + 1993) afgedrukt; hier volgt de laatste strofe :

"Holmens, compagnon, je hebt je schrijn gewrocht,
je lijkwagen, je corbillard, je kroon.
Vergeef mij dat ik op zo arme toon
in dit gedicht, deze ballade, zocht
een weerschijn van je koningswerk te geven.
Maar 'k hoor de storm uit 't zuiden in de bomen
en ik weet : jij zult het mij vergeven,
nu de dood zo nader is gekomen."

VTI-leraar Jozef Proot herinnerde zich zijn scout Gerard nog heel goed. Op de schoolfiche van de Vrije Technische School (VTS, voorloper van het VTI) vinden we : Gerard Holmens, vierde van vijf kinderen, Duivenhokstraat 75, Oostende. Zevende leerjaar in de H.-Hartschool (79%).

Op 14-jarige leeftijd, in 1949 kwam hij naar de VTS-afdeling HOUTBEWERKING A3 :

1ste jaar	88%	(2de op 22)
2de	81%	(2de op 26)
3de	80%	(2de op 18) = diploma 1952'

Ondertussen volgde Holmens ook les (1951-1953) aan de Stedelijke Kunstacademie bij Willy VAN HUYSE, beeldhouwer uit Roeselare die zich in 1950 in Oostende vestigde en lesgever werd aan hogergenoemde academie van 1951 tot 1979. Het werk van Van Huyse bestond voornamelijk uit symbolische vrouwenfiguren en koppen
(N. Hostyn, Beeldend Oostende, p.178)

Oostende is Gerard Holmens kwijt

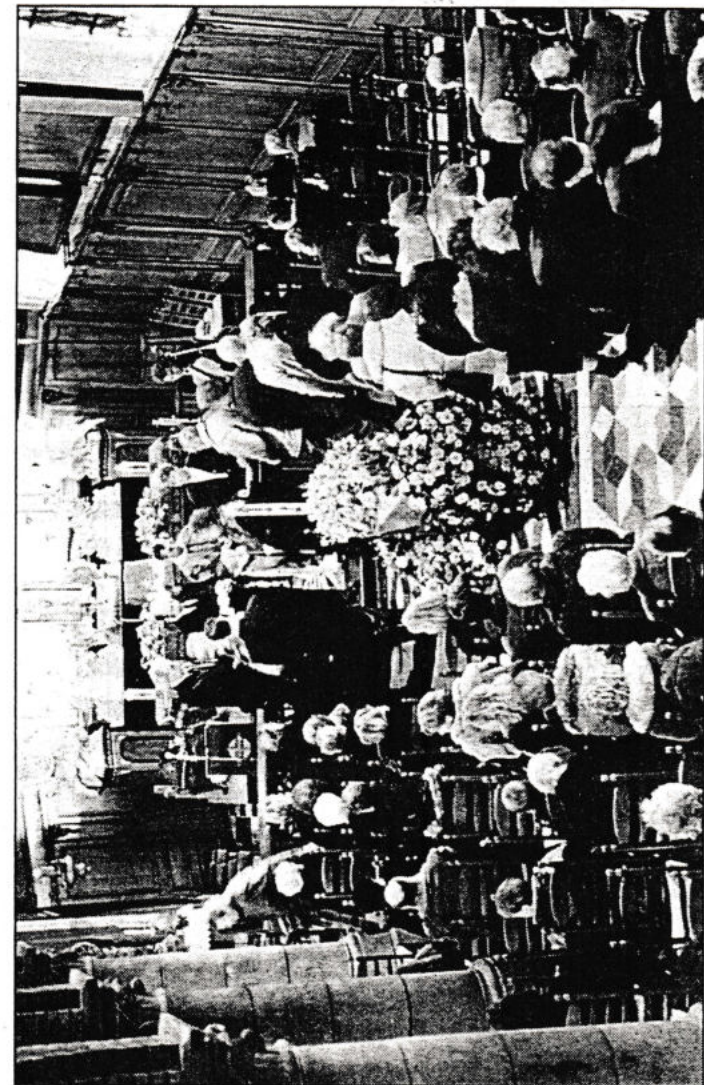
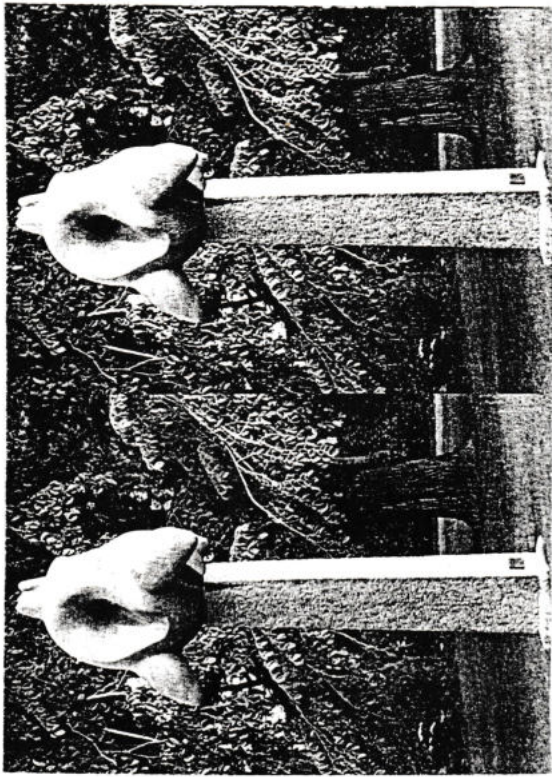
OOSTENDE — In Zuid-Frankrijk overleed woensdag de Oostendse beeldhouwer Gerard Holmens. Jarenlang woonde en werkte Holmens in een atelier in de Pyreneeën dat zo ruim was als een kathedraal. Hij bracht er enkele monumentale opdrachten tot een goed einde vooraleer hij naar de streek van Vichy verhuisde. Holmens was een Oostendenaar in hart en nieren, een artiest zoals er niet veel rondlopen. Hij werd geboren in 1939 en ging prat op zijn zeemansbloed. Op 17-jarige leeftijd liet hij zich inschrijven in de Stedelijke Academie. Nadien liep hij verder school in Antwerpen en Gent. „Nooit langer dan één jaar op zo'n academie“, was een van zijn bekende uitspraken. „Want anders loop je het gevaar dat je een leraar begint na te apen en dan ben je verloren.“

Op een zolderkamer in de Van Iseghemlaan kreeg hij zijn eerste 'bestelling'. Daarna verhuisde hij naar de Fortuinstraat op het Hazegras waar hij met hamer en beitel zijn eerste tentoonstelling bijeenhield. Die expo werd gehouden in het Kursaal, en de befaamde verzamelaar Van

Gheluwe kocht er vijf werken. Dat betekende het begin van de doorbraak. Vanuit de Fortuinstraat verhuisde hij naar Stene waar hij uit marmer zijn sterkste oeuvre creëerde. Aan kopers en verzamelaars had hij geen nood. Hij hield ze zelfs niet te zeggen dat hij in La Grande Chaumière bij Zadkine in Parijs in de leer was geweest.

Van Gerard Holmens staan er werken in binnen- en buitenlandse musea. In het Oostendse Stedelijk Museum prijken een vijftal stukken van hem. In de stad zelf staan er twee werken die zijn talent illustreren: het Spilliaertmonument voor het gerechtshof en *De Ruimtelijke Zelfstandigheid* dat het pronkstuk vormde van een door de Kredietbank georganiseerde expo. Later werd dat sober maar monumentaal werk op de zeedijk geplaatst. Nu staat het al ettelijke jaren in het Leopoldpark.

In het Stedelijk Museum van zijn stad kreeg Holmens een merkwuurige retrospectieve, maar de echte fans van Holmens zeggen dat de mooiste tentoonstelling in 1969 op het strand plaatsvond. **#V 11.1.95** —P.

Gerard Holmens' beelden zijn eeuwig

OOSTENDE — «De dood is een feest» schreef Gerard Holmens op 7 mei 1984 aan een zwaar zieke vriendin vanuit zijn Château du Haget (F). Op 4 januari 1995 overleed Holmens na een langdurige ziekte in het ziekenhuis van Moulins (F). Gisteren beleefde hij «zijn feest». Gerard Holmens was waarschijnlijk de meest getalenteerde beeldhouwer die ooit in Oostende het levenslicht zag. Hij werkte en zwoegde in Oostende, stapte er ook als levensgenieter door het leven alvorens zijn laatste levensjaren in de Franse Pyreneeën door te brengen, en er een ongelooftelijke scheppingskracht aan de dag te leggen. Het O.L.Vrouw-ter-Duinenkerkje van Maria-kerke was afgeladen vol familieleden, vrienden-kunstenaars, vrienden van vroeger en kennissen van Gerard Holmens (60) die afscheid van hem kwamen nemen. Het werd een ingetogen, diepgemeend afscheid van een man die niemand onverschillig kon laten. Men hield van Holmens of men moest hem niet. Ook Gerard was zo, zwart en wit zoals het marmer dat hij het voorbije decennium als materie gebruikte om zijn mooiste werken uit te sculpteren met een door niemand anders beheerste virtuositeit. Na de kerkelijke begrafenisdienst werd het lichaam van Gerard Holmens verast in Brugge. Zijn asse is bijgezet in het columbarium van het kerkhof achter het Sint-Annakerkje te Stene-Dorp. Adieu, Gerard. Een feest was het niet voor al die jou in hun hart droegen en je nu moeten missen. —SEO/Foto P.Maenhoudt **#LN 13.1.95**

Wat een gids l(ei/ij)den kan...

WAT EEN GIDS L(EI/IJ)DEN KAN....

Patricia Veris

Op een zondagavond belde onze dispatcher Omer mij op :
"Patricia, kun jij aanstaande dinsdag een voordracht geven over "Toerisme in Oostende" en "Hoe zit het gidsen in mekaar" voor een school "Toerisme" uit het Nederlandse Zwolle.

Terwijl ik ,afwachtende, dacht aan de korte voorbereidingstijd en de "onderwijzer-voor-de-klas"-situatie, probeerde Omer mij te overtuigen met de argumenten :
"Jij bent de geschikste persoon als ervaren gids en toerismedienspersoneelslid, alsjeblief doewiet!"
Ik kon niet meer weigeren. De volgende dag vroeg ik aan mijn directeur de promotie-videofilm over Oostende. Dat was geen probleem en ik mocht zelfs elke student info- en docu-materiaal bezorgen, een investering in de toerismestroom uit het Noorden.

Maandagavond telefoneerde ik naar Dirk B. - hij heeft over alles en nog wat documentatie - en vroeg ik hem of hij mij kon helpen aan statistieken en gegevens over toerisme in 't algemeen. Geen probleem, ik kon dezelfde avond het nodige materiaal komen ophalen.
De hele avond en een stukje van de nacht was het voorbereiden geblazen : ik wilde de dag erop geen mal figuur slaan!

Leerlingen met pakken papier en de pennen in aanslag, een hele zaal vol, zaten mij op te wachten. "Synthetiseren" oftewel samenvatten, zo luidde hun opdracht.
Na de gewoonlijke verwelkoming en persoonlijke voorstelling vloog ik erin : eerst een geschiedkundig overzicht, via "Oostende in het verleden" en "Oostende als Koningin der Badsteden" belandde ik bij het hedendaagse toerisme. Toen ik echter een overzicht gaf van de verschillende soorten toeristen en nadrukkelijk de "goktoerist" vermeldde, barstte de zaal in een spontane schaterlach uit.
Even was ik uit mijn lood geslagen, maar dra herpakte ik met :
"Jullie zijn hier te gast in de provincie West-Vlaanderen en de Westvlamingen hebben het heel moeilijk om de "G" correct uit te spreken. Wij vormen de "G" in het strottenhoofd door wrijving van de lucht tegen de wanden van de stemspleet (op de plaats waar eigenlijk de Nederlandse "H" gevormd wordt) of ook door wrijving tegen de achterkeelwand. Het gevolg is, dat onze Westvlaamse "G" bijna de Nederlandse "H" is."
Na die toelichting vertelde ik verder, er wel op lettend zo weinig mogelijk uitspraakfouten te maken.

Toch mocht ik mijn publiek op taalgebied niet overschatten, want van "Bal du Rat Mort" en "Off-shore races" hadden ze duidelijk geen kaas gegeten.
Wat later had ik het over "Congrestoerisme" en de begrippen "seminaries" en "incentives". Vragende vingers vroegen uitleg en eentje durfde zelfs : "Wat is dat dan iemand die het seminarie binnentreedt?". "Dat heeft niets met toerisme te maken," repliceerde ik de guitigaard gevat.

Ook de "Oriënt-Express" kwam ter sprake : vanuit Londen, via Oostende reed die naar Istanbul.
Vraag : "Mevrouw, hoe ging die trein over het water?"
Ik dacht bij mezelf : "Die zal ik 's eventjes liggen hebben." "Heel eenvoudig : de trein rijdt op de boot, de boot vaart naar Oostende en daar rijdt de rein weer verder..."
Zich van geen kwaad bewust pende de vraagstelster al mijn woorden nauwgezet neer op haar blocnote.
Ik kon haar echter moeilijk boven de Moerdijk terugsturen zonder rechtzetting. Daarom vervolgde ik, haar strak aankijkend : "De mensen stappen van de trein, gaan de boot op en in Oostende nemen ze de daar wachtende trein..."
Dat miste zijn uitwerking niet en de lachsalvo's waren niet uit de lucht. Mijn wraak was zoet.....

Na mijn vertelvoordracht liet ik hen nog genieten van de videofilm over Oostende, woorden werden beeld. De opgetogen leerlingen feliciteerden mij voor de uiteenzetting en benadrukten dat ze Oostende een leuke - hoe kan het anders? - en boeiende stad vonden waar ze zeker zouden terugkomen.
Dat was een verrassend orgelpunt : ik was geslaagd in mijn opzet!

Als "gewapende" vrouw kon ik nu veel gemakkelijker de tweede groep, onmiddellijk daarna, aan.
Ik ving aan met de "G/H"-anekdote en vertelde hun exact hetzelfde als de eerste groep, kwestie van niet te discrimineren.

Achteraf kaartte ik nog wat na met de begeleidende leerkrachten bij een streekbiertje : over de taalverschillen, de accenten, het woordgebruik en de soms moeilijk verlopende communicatie.

Die avond was voor mij een leerrijke ervaring en ik vertelde mijn echtgenoot in geuren en kleuren mijn wedervaren.
Toeval of niet, maar de week voor mijn voordracht verbleef ik met het hele gezin in Zwolle en er waren - eerlijk - ook communicatiestoornissen, tussen die van Zwolle en wij wel te verstaan.
Daarvan getuigt deze Mac Donald's-anekdote : wij gingen in dit fast food-restaurant naast een Hollands koppel zitten. Mijn man en ik praatten Oostends met elkaar maar de conversatie met de kinderen gebeurde in het Algemeen Nederlands.
Plots zei onze tafelgenoot : "O, maar jullie praten Nederlands!". "Natuurlijk," antwoordden wij, "wij zijn Nederlandstalige Belgen." En hij weer : "Ik dacht dat jullie Finnen of Denen waren!"

En om te eindigen nog dit : de twee Zwolse klassen kregen de volgende dag een busronddrit in Groot-Oostende voorgeschoteld, ik vraag me af hoe de gidsen zich uit de slag zullen getrokken hebben met : de prachtige hevel van de hrote kerke, gebouwd ter ere van Hod.....

Westvlaamse wegen tijdens het

Oostenrijkse tijdvak Dirk Beirens

In het tijdschrift "Reflector" (uitgeverij Keesing) van september 1994, p.31 verscheen een kort artikel over de Oostenrijkse wegen en een kaartje (M. Pyck) met het in die tijd aangelegde wegennet in West-Vlaanderen. Jammer, maar er werd niet verwezen naar een bron.

In een eerste deel wordt de noodzaak van nieuwe wegen beklemtoond om het dank zij een periode van vrede, bloeiende handelsverkeer vlotter en veiliger te laten verlopen : de grotere , slecht onderhouden wegen volgden nog het Romeinse heirwegenpatroon en de weinige kasseiwegen verbonden vooral marktplaatsen. Bovendien waren er nog vele aarden verbindingswegen tussen dorpen en gemeenten. Men schat dat de Zuidelijke Nederlanden in 1715 zowat 215 km wegen hadden; dit evolueerde naar 2850 km op het ogenblik van de Franse Revolutie.

Vroeger legde men wegen aan op de hoogste, veiligste plaatsen; in de Oostenrijkse tijd (Verlichting, Rationalisme) tekende men rechte (dus kortere) wegen. Meestal van kerktoren tot kerktoren. Die indruk heb je nu nog, ook al slingerde de weg zich soms. Dat kunt u ervaren iets buiten Stene-Dorp in de Schorrestraat, richting Gistel : op 1 lijn liggen/staan dan het St.-Annakerkje, jij en de kerk van Gistel.

Ook op de Nieuwpoortsesteenweg ervaar je dit :

De Oostendse Peperbusse - jij en de kerk van Middelkerke.

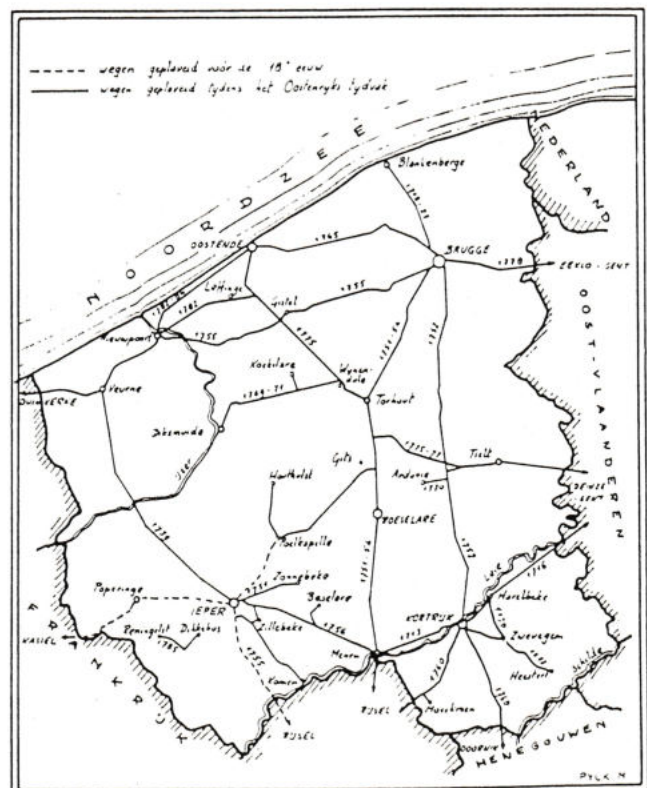
Alhoewel, in Biekorf 1961, p. 47 staat "In de zomer van 1821 kwam een steenweg tot stand tussen Nieuwpoort en Oostende.

De nieuwe kalseide werd maar voltooid in 1825. Blijkbaar was het strand tot dan toe de verbindingsweg volgens de kroniek Rybens." De Nieuwpoortsesteenweg zou dan een realisatie uit de Hollandse periode zijn en misschien alleen gepland in de Oostenrijkse (het kaartje vermeldt : 1782-'84)?

Ook over de aanleg van de Torhoutsesteenweg circuleren twee jaren (begin en eind?) : 1765 en 1775?

Op het kaartje merkt u duidelijk vóór Leffinge , de knik in de steenweg, de fameuze "Krommen Elleboge" : de weg moest rond de toenmalige Snaaskerkepolder (dijk van 1720) die als spoelpolder/spuikom fungeerde voor de Oostendse haven, aangelegd worden om natte voeten te vermijden.

Een aantal van de getekende wegen kunnen ook vroeger al bestaan hebben en werden misschien geplaveid in de Oostenrijkse tijd. Wie kan hierover uitsluitsel geven met deftig bronnenmateriaal?

Met de F.T.G. mee over zee

OPNIEUW MET F.T.G. OVER ZEE !

EEN DRIEDAAGSE NAAR KENT & SUSSEX van 25 t.e.m. 27.08.1995

Onder auspiciën van de Federatie van Toeristische Gidsen, hebben de gidsenkringen "Sincfal" uit Knokke-Heist en "Lange Nelle" uit Oostende een aantrekkelijk programma samengesteld.

Vrijdag 25.08.1995

8.25 uur vertrek Oostende jetfoil
9.05 uur aankomst Ramsgate - bus - Canterbury
12.30 uur aankomst Chilham, typisch oud-Engels dorpje - broodmaaltijd (finger-sandwiches) in "Woolpack Inn"
14.00 uur vertrek naar Maidstone - bezoek Leeds Castle
18.00 uur vertrek naar heel comfortabel hotel in Ashford : "Holiday Inn Garden Court Hotel" (tel. 0233 71333)
Avondmaal in hotel - vrij stadsbezoek

Zaterdag 26.08.1995

8.00 uur ontbijt - vertrek naar zeeroversstadje Rye : geleid bezoek ("The Mermaid Inn", kerk enz..)
12.00 uur aankomst Sissinghurst. Vrij middagmaal in restaurant "Granary" in domein met beroemde tuin en toren (bezoek)
14.45 uur vertrek naar Whitbread Hop Farm in Beltring met bezoek domein, museum en stallen
18.00 uur vertrek naar hotel in Ashford & avondmaal daar.

Zondag 27.08.1995

8.30 uur ontbijt - vertrek naar Battle (front 1066) : bezoek abdij, stadje, slagveld W. de Veroveraar.
12.00 uur licht middagmaal in inn "Pilgrim's Rest"
13.00 uur vertrek naar Hastings : stadsbezoek + zeefront
18.00 uur afvaart schip Ramsgate - avondmaal aan boord
22.45 uur aankomst Oostende

Deelname in de kosten : 7.500 BEF/pers. (basis : 50 deeln.)

inbegrepen : jetfoil - boot - bus - hotel half pension (= Eng. ontbijt + avondmaal) - middagmaal in "Woolpack Inn" en in "Pilgrim's Rest" - avondmaal op schip

niet inbegrepen : toegangsgelden - drank - middagmaal in "Granary" (zelfbediening) - eenpersoonskamer = toeslag van 1500 BEF voor 2 nachten!

(Vlug!) inschrijven graag door overschrijving van het voorschot van 2000 BEF p.p. op het nr. 833 - 4515419 - 36 t.n.v. KOR, Orchideelaan 10, 8400 Oostende.

Meer inlichtingen bij J. Bonte (tel. 059 / 55 96 50)
J. Fonteyne (tel. 059 / 70 07 78)

WE MAKEN ER EEN HEERLIJKE UITSTAP VAN.....!!!!

100 Jaar geleden !

Lucien Valcke

HET EERSTE OOSTENDSE VELODROOM

Reeds in januari 1895 werd er over gesproken dat koning Leopold II een stuk van zijn eigendom in het "Bois de Boulogne" (= vroegere benaming voor het Maria-Hendrikapark), wou afstaan voor het aanleggen van een velodroom.

Het tweede velodroom, dat nu nog bestaat als een soort ruïne, werd inderdaad daar aangelegd maar de eerste "piste" vinden we op een heel andere plaats terug.

Het terrein dat voor deze eerste velodroom gekozen werd, was begrensd in het noorden door de Wellingtonrenbaan, in het westen door de stelplaats van de tram, in het zuiden door de Nieuwpoortsesteenweg en in het oosten door een stuk terrein toebehorend aan de heer Serruys (tot ongeveer aan de huidige Frans Musinstraat).

De werken startten op 27 mei 1895, volgens de plannen van de bekende architect A. Dujardin.

Er waren tribunes voorzien voor 500 personen en het paviljoen "De Zoeten Inval", in Vlaamse stijl, afkomstig van de wereldtentoonstelling te Antwerpen in 1885, werd als "buvette" gebruikt.

Twee ingangen waren voorzien : één langs de Nieuwpoortsesteenweg en één langs de Sportstraat. Deze straat liep toen vanaf de Koningsstraat (= nu de Koningin Astridlaan), tot aan de huidige Velodroomstraat en werd pas later doorgetrokken tot aan de Nieuwpoortsesteenweg.

Detail : de cement die gebruikt werd om de koersbaan te bekleden, was afkomstig van de fabrieken van Beerse, die eigendom waren van de in Oostende welbekende kolonel North.

De werken verliepen vlot en op 14 juli 1895 werden tijdens het officiële openingsprogramma de eerste koersen gereden.

Dat Oostende in die tijd reeds een badstad was met internationale allures blijkt uit de belangstelling vanuit de Franse hoofdstad voor deze openingswedstrijd.

Het tijdschrift "Paris-Vélo" raadde haar lezers aan om naar Oostende te reizen met de "train de plaisir" die op 12 juli uit Parijs vertrok en op 16 juli vanuit Oostende terugkeerde. De reden daarvoor was, zo werd er geschreven : "le 14 juillet aucune journée sérieuse ne sera organisée à Paris" en veel Franse renners zullen aan deze wedstrijden deelnemen.

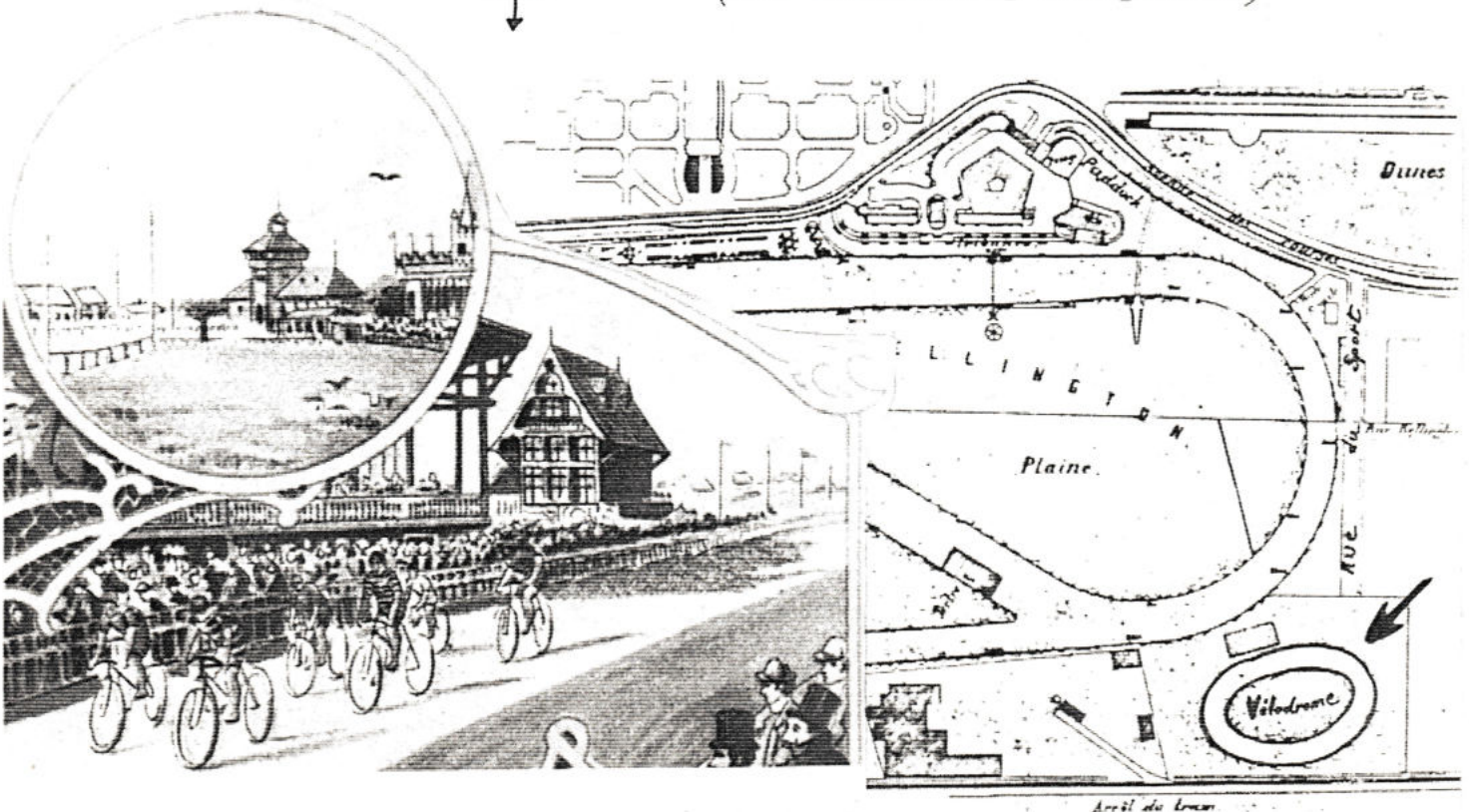
Er waren inderdaad, naast een aantal Belgische renners, ook Engelsen en Fransen ingeschreven.

Voor diegenen die eventueel de namen van bekende renners uit die tijd zouden kennen, volgt hierna de lijst van de laureaten van deze wedstrijden.

Edward (E): 2.000 m scratch,
Moreau (B) : 3.000 m scratch,
Meuffels (B), lid van de Oostendse club Vitesse :
1.000 m met handicap,
Piette-Courbe d'Ourtrelon (F) : tandem,
Muet (B) : ronderekord 23' 3/5.
Impens (B) : " " " "

BRONNEN : - L'Echo d'Ostende 10.01-, 30.05-, 30.06-, 11.07-,
18.07-1895.

- Oud Oostende in Beeld, van A. Van Caillie :
foto's 110 & 113. (met toestemming overgenomen)

Wat een gids l(ei/ij)den kan...

WAT EEN GIDS L(EI/IJ)DEN KAN.....

Omer Simoens

Op woensdagmorgen 1 februari 1995 om 9.39 uur kwamen veertig franssprekende kinderen - alhoewel allen afkomstig uit het Brusselse - tussen zes en acht jaar, toe per tram aan het Marie-Joséplein.

Mijn vriend collega-gids Lucien V. en ikzelf zouden elk de helft van de groep begeleiden naar het aquarium en de "Mercator".

Toen ik op deze laatste van de commandobrug afdaalde naar het dek, toonde ik aan hoe dit best gebeurt : je omdraaien zodat je beide handen kunt gebruiken om de leuning te omklemmen. Lenig als een panter was een flink uit de kluiten gewassen negertje mij onmiddellijk gevolgd, terwijl een volgend kameraadje meer tijd nodig had om veilig beneden te belanden. Ik profiteerde van dit kort oponthoud om het zwartje in het oor te fluisteren : "Je vais poser une question. Il faut repondre "combuse", "com-bu-se", herhaalde ik nadrukkelijk. Het negertje lachte zijn parelwitte tanden bloot en knikte. 't Was "compris"!

Toen het compleet gezelschap rond mij samen troepte, wees ik naar de keuken en zei : "C'est ici dans cette cuisine qu'on preparait la soupe et les repas chauds pour les élèves-cadets et pour tout l'équipage. Mais sur un bateau la cuisine porte un nom special. Y a-t-il quelqu'un qui sait comment on appelle la cuisine sur un navire?"

Er volgde een doodse stilte.

Toen stak het negertje zijn vinger in de lucht en antwoordde schallend : "Combuse!".

Ik dacht aan oud-burgemeester Piers om zijn geliefkoosde stopwoord te lenen, en zwaaide hem uitvoerig toe :

"Formidable! C'est exact! La combuse, tres bien. Formidable!"

Ik gaf hem meteen ook een goedkeurend schouderklopje.

De mond van de begeleidster en de begeleider viel open van pure verbazing over zoveel wijsheid van hun jeugdige leerling. Waarschijnlijk kenden zij zelf het woord niet!

Alle klasgenootjes drongen met geestdriftige commentaar en gekakel rond het negertje, dat glunderde en zich naar alle kanten kronkelde van fierheid.

Het jochie steeg meteen als een raket torenhoog in hun ongeveinsde achting. Hij was de held van de dag!

Bij het verlaten van de "Mercator" lagen twee zwarte plastic zakken op het achterdek. Ik zag hoe twee van de grootsten elk een zak vastnamen en over hun rug slingerden om mee te tornen. Ik meende te moeten opmerken : "Laissez-ça tranquille! Ce sont des ordures!". Zij keken mij onbegrijpend aan en zeulden toch de zakken mee.

Ik dacht : "Ja, elk zijn pleziertje", en ik hield mijn smoel.

Toen wij het Leopoldpark hadden doorkruist, en ik de vrolijke bende onze ongeëvenaarde "Dikke Mathille" liet bewonderen, vroeg de begeleidster of zij op de twee aldaar opgestelde rustbanken even konden verpozen. Zij wilden er een klein hapje eten, omdat veel kleintjes reeds rammelden van de honger. Toen bleek dat de twee plastic zakken hun etensvoorraad bevatten! Nu pas doorzag ik de verontwaardigde blikken van de twee sjouwertjes op de "Mercator", toen ik van "ordures" gewaagde. Tweede verrassing : er was ons meegedeeld dat zij met de tram van 11.50 uur weer zouden vertrekken. Nu verklaarde de begeleidster dat zij zouden picknicken in het "Koninginnehof". Slechts met de tram van halfdrie zouden zij de terugtocht naar Middelkerke aanvatten.

Dus : "Changement de decor!" Ik vroeg haar ter plaatse te willen wachten, want het was toch een aangenaam en droog lenteweertje. Ik spurte naar mijn fiets, die onder de luifel van het Kursaal stond, en koerste naar de "Mercator", om Lucien van deze programmawijziging in kennis te stellen.

Deze daalde juist met zijn kornuiten van de loopbrug. Ik vroeg hem daar te blijven tot ik bij hem zou komen met mijn gastjes. Die waren al volop aan het ravotten bij het bloemen(?)uurwerk. Als compensatie voor hun geduld stelde ik voor, dat ik iedereen een eindje op de achterzak van mijn fiets zou meevoeren. De bijval was overweldigend! Ale vingertjes gingen meteen de lucht in : "Moi, monsieur, moi!". "Tout le monde aura son tour!", troostte ik. Ik koos eerst de allerkleinsten uit. Dat ging zeer vlot. Maar toen ik een kolossaal dik Marokkaans meisje aan boord wilde hijsen, liep het mis! Mijn voorwiel vloog de hoogte in door het enorme tegengewicht, en ik dreigde met mijn last omver te tuimelen. Maar mijn zwarte kameraad had het gevaar bemerkt. Vlug greep hij de rechterkant van mijn stuurwiel vast, en zo kon ik het evenwicht bewaren.

Voortaan bleef hij trouw de rechterstang omklemmen, en hielp zelfs duwen. Nog een eindje verder kon ik nog onmogelijk vooruit. Wat bleek? Het Marokkaanse meisje hield waarschijnlijk mijn fietszakken te stevig omklemd met haar dikke billen, want de rechterzak was helemaal rond de spaken gedraaid. Willens nillens moest ik het mollige kind van mijn fiets nemen om de zak weer los te wringen en te rukken. Iedereen (begeleiders inclusief) schaterlachte, want het moest een knotsgekke bedoening geweest zijn! Ik echter trok eerder een groene grimas! Als tegenprestatie voor het weliswaar kort tumultueus ritje, wilde het Marokkaanse meisje per se ook haar duit in het zakje doen.

Zij hield het linker stuurwiel vast en duwde mee. Dat was heel vriendelijk, maar uit schrik op haar hielen te treden, kon ik nog slechts met hele korte mademoiselle-trippelpasjes voorwaarts sukkelen. Zo verkeerde ik in goed internationaal gezelschap. Rechts een negertje en links een Mohammedaans meisje. Oostende deed haar reputatie van cosmopolitisch centrum weer alle eer aan...

Om mijn donkerkleurige makker te belonen voor zijn hulp, liet ik hem het hele eind op mijn fiets zitten, vanaf de Vindictivelaan tot bij de "Mercator". Zo konden de tweede helft van de groep en gids Lucien zijn triomfantelijke aankomst aanschouwen. Ik geloof dat hij blijer en gelukkiger was op mijn oude rammelkast, dan de doorluchtige staatslui in een chique "Cadillac" bij een "Tipper-Tape" paradetocht door de straten van New York.

Niemand wist de weg naar het "Koninginnehof". Daarom zou ik hen erheen loodsen. De karavaan "deux par deux" slingerde zich nu links van het Vuurkruisenplein, rondom het flatgebouw "Melinda" en op het trottoir van de Lijndraaiersstraat naar de Graaf de Smet de Naeyerlaan. Even voor de "T...brug", sloegen wij rechts het Maria-Hendrikapark in. Ik toonde de chef-begeleidster hoe zij bij het terugkeren slechts onder de "T...brug" moesten stappen, altijd rechtuit tot bij het tramstation. Juist aan het kruispunt waar vroeger de woning stond van de dikke "Oude Snorrebaard", hield ik even halt (1).

Een leuk voorval (zie 1) kwam onwillekeurig weer in mijn gedachten, en daarom was mijn brede lach welgemeend en geen kunstmatig "Cheers" bij het afscheid. Dit gebeurde weldra aan het brugje, dat toegang verschaft tot het eilandje "Koninginnehof". Iedereen gaf mij de hand, mijn vriend-negertje wachtte hiermee tot de allerlaatste.

"Au revoir, monsieur," zei hij "et merci!".

Hierbij trok hij een veelbetekenend knipoogje. Zwart en blank begrepen elkaar wonderwel. Ik ben er vast van overtuigd dat het woord "combuse" onuitwisbaar in zijn geheugen zal gegrift blijven.....

- (1) Toen ik in mijn jeugd jaren eens met mijn vriend Andre L. op stap was in 't Bosje, kwam politie-inspecteur S... op zijn fiets ons voorbijgereden. Andre begroette hem minzaam : "Dag oude snorrebaard!" Een enorme snor sierde immers zijn bovenlip. Hierop gooide de koleirige wetsdienaar zijn fiets aan de kant, en zette een wilde maar tevergeefse achtervolging in doorheen het struikgewas.....

Sprokkels

1. DE HAZEGRASKERK ONZE-LIEVE-VROUW ONBEVLEKTE ONTVANGENIS

Leo Claeys

De Hazegraskerk is ene van die typische neogotische kerken, gebouwd door de bekende neogotische architect Felix LAUREYS, een tijdgenoot van Jean DE BETHUNE. De kerk is aldus ene van die typische kerken in de stijl van het Gentse en Brusselse Sint-Lukasgenootschap, waarvan er helaas vele zijn verdwenen en de Hazegraskerk als één van de weinige restanten overblijft, als een merkteken van een bepaalde tijd- en kunststrekking.

Dat de kerk ietwat dieper ligt dan het straatniveau, is te wijten aan de onderliggende poldergrond, een fenomeen waarmee ieder bouwwerk in de omgeving mede te maken heeft. De verzakking gaat echter niet verder, nadat ze zich heeft gestabiliseerd.

De kerk bevindt zich in een typisch volkse Oostendse buurt, waar de echte Oostendenaar zich thuisvoelt; de kerk is ten andere het Maria-bedeveaartoord van Oostende.

De kerk beschikt tevens over een mooi houtgesneden koorgestoelte of stalles en een uniek orgel. Voor Oostende, de enige stad die tot op heden zich niet aansloot aan het Festival van Vlaanderen, een unieke gelegenheid om via de orgelwedstrijd hierop aan te sluiten. Het orgel werd speciaal ontworpen naar de maatstaf en akoestiek der kerk en mag dus zeker niet elders worden opgesteld.

Door het vrijkomen en de verkoop van allerlei gebouwen en complexen zoals kazerne etc., wordt er in de omgeving enorm gebouwd en wordt dit een zeer volkrijke buurt.

De kerk behoort sinds immer tot het patrimonium van Oostende en is aldus niet vervangbaar door een eventuele kapel. Dit zou een inbreuk betekenen op het landschap. Er zijn ten andere stappen aangewend om de kerk te beschermen.

2. ONZE-LIEVE-VROUW-ter-Duinen

LOUIS VERBEECK in "De Bond" 03.02.1995

In Mariakerke-bij-Gent hebben ze een straat, die volgens mij de mooiste naam draagt, die er bestaat, namelijk : de Zomerliefstraat. Waar eigenlijk alleen maar mensen zouden mogen komen wonen, die eerst met minstens onderscheiding een examen voor nostalgie hebben afgelegd.

In Mariakerke-aan-de-Schelde hebben ze de beste paling in het groen, zeggen ze. Dat zeggen ze natuurlijk ook nog op een hoop andere plaatsen langs de Schelde, maar ik geef toch die van Mariakerke het voordeel van de twijfel. Zo groen als daar heb ik hem nog niet gegeten.

En dan is er ook nog Mariakerke-aan-Zee. Het bekendste Mariakerke, omdat Oostende er een deelgemeente van is. Of liever : een deelparochie. Vanuit het kerkje van Onze-Lieve-Vrouw-ter-Duinen is destijds de kerstening van het hele rawaanse (nvdr = (Ind) in de moerassen levende) vissersvolk begonnen. Dixit Eerwaarde Heer Jozef Donnay, alias Seppe, voor de intimi.

Het kerkje van Onze-Lieve-Vrouw-ter-Duinen is een van de liefelijkste kerkjes die ik ken. Het is geen groot kerkje, maar toch altijd nog goed voor een driehonderd zitplaatsen. De staanplaatsen heb ik niet geteld. Het ligt in de beschutte heup van een prachtig, klein duinengebied waar het goed is om te wandelen. Om een generale biecht voor te bereiden, of om de Heer te loven voor verkregen gunsten, want die zijn in het kerkje ruimschoots voorhanden. De Heilige Rita wordt er uitvoerig vereerd, en vermits de Heilige Rita gespecialiseerd is in "hopeloze gevallen", - en wie is geen hopeloos geval, zei Seppe Donnay, - kan je daar dus voor ongeveer alles terecht.

Eer je het kerkeveld betreedt - "betreden", want je staat dadelijk op de gewijde grond van een kerkhof, - eer je dus op de heilige aarde vertoeft, zie je links een klein sproojeshuisje. Vroeger stonden er zo een hele reeks : het is het enige vissershuisje, dat angstvallig bewaard is gebleven, om aan de mensen van nu te laten zien hoe het hier vroeger was. En vroeger is nog niet zo lang geleden. Toch niet in Mariakerke.

Vroeger is zelfs erg dichtbij, want twintig meter verder ligt James Ensor begraven. Op zijn uitdrukkelijk verzoek. Niet omdat hij zo'n stevige katholiek was, maar hij kwam daar dikwijls wandelen in de duinen, omdat hij erg veel van het Licht hield. Toen hij tot Baron gebombardeerd werd, moest hij trouwens een spreuk kiezen voor zijn blazoen, en hij koos : "Pro Luce nobilis sum."

Ze hebben mij in de adelstand verheven terwille van het licht, dat in mijn schilderijen en in mijn leven een grote rol speelt.

Met Ensor onder je arm ga je dan over de Campo Santo het kerkje binnen.

Onze-Lieve-Vrouw-ter-Duinen is nog een ongerept kerkje, zo'n kerkje, waar je je nog lekker ouderwets katholiek kunt voelen. De biechtstoelen zijn misschien ook al een beetje overbodig geworden, maar ze zitten zo mooi verwerkt in de prachtige houten wand, die ook doksaal en orgel herbergt, dat je ze voor geen geld zou willen missen.

De zon schildert kleuren in het brandglas, en de moderne tijd heeft geen enkele stijlbreuk veroorzaakt. Zelfs niet aan het altaar. Want meestal, zo vertelt de Eerwaarde Seppe, hebben ze op het moment, dat de priester zich bestendig naar het volk moest keren, en dus ook een beetje mens werd, er zo'n moderne dwaze tafel neergepoot.

Niet zo in Mariakerke : daar hebben ze gewoon het tafelstuk van het oude altaar losgepeuterd en een meter of twee naar voren geschoven, zodat je niet eens kunt merken, dat er wat veranderd is.

Van Onze-Lieve-Vrouw zelf hebben ze een tijdje geleden de kroonjuwelen gestolen, die zijn dus eigenlijk nep, en Jezus is zijn zilveren wereldbol ook kwijt, ook gekidnapt. Ik dacht nog : wie pakt nu een kind zijn speelgoed af?

10. Mariakerke-Oostende Binnenzicht der Kerk

3. Een geslaagde realisatie

Het Ensorhuis heropend

Het huis in de Vlaanderenstraat waarin James Ensor van 1916 tot aan zijn dood in 1949 woonde werd zaterdag jl. terug voor het publiek opengesteld.

Een hele tijd is verlopen tussen de hevige protesten van enkele kunstenaars tegen een geplande afbraak en het plaatsen van het laatste voorwerp in de zogenaamde blauwe kamer.

Het bijna volledig schepenkollege, personaliteiten allerhande en de journalisten hebben tijdens een openingsronddgang kunnen zien dat de restauratie van het Ensor-huis een geslaagde onderneming werd. Dit gebeurde naar plannen van architect Vergracht maar de uitvoering berustte bij de h. Verkempinck die naar aller oordeel deze taak met kennis en vooral toewijding heeft volbracht.

Stadskonservator Edebau die de leiding had van de "expeditie" heeft gezorgd voor een zo getrouw mogelijke rekonstituering. Daarvoor dienden enkele meubels aangebracht, ondermeer een prachtige 1900-toonkast waarin beneden (achter de schelpenwinkel) voorwerpen werden geplaatst die in Ensor's schilderijen kunnen worden teruggevonden.

Het tapijt werd naar oud model in Engeland gemaakt, het behangpapier getuigt van een uitnemende smaak om de atmosfeer van vroeger te herscheppen.

In de zitkamer - waar te tijde van Ensor de Intrede van Kristus hing - moest het papier niet worden vervangen. Het prachtig blauw papier heeft het tijdelijk verval van het huis door-

staan en is nog steeds fris van kleur. Zo ziet men zelfs geen kleurverschil op de plaatsen waar vroeger schilderijen hebben gehangen.

Deze plaats is de clou van het Ensorhuis. Hier staat zijn harmonium, zijn piano, enkele originele meubels. Aan de wand kleurreproducties op ware grootte van ondermeer de Intrede. De illuzie is volkomen door de kwaliteit van deze reproducties en het kader waarin ze zich bevinden. In een kleinere kamer ziet men het beroemde meubel dat dikwijls door Ensor werd gebruikt in zijn werk o.m. in "Le meuble hanté".

De tussenverdieping toont enkele originele etsplaten en vergrotingen van de etsreeks "De zeven hoofdzonden". Daar komt mettertijd een dokumentatiecentrum.

De schelpenwinkel had reeds vanaf de eerste minuten een levendige belangstelling. Alle voorwerpen komen uit de oude winkel en geven uitzonderlijk goed de atmosfeer weer van fantaisie en zotte verbeelding.

De enige originele schilderijen die zich in het huis bevinden ziet men achteraan de winkel. Ze hebben Ensor als onderwerp. Het prachtige Ensorportret door Isidor Verheyen (het werd vroeger voor 1.500 fr. aangekocht) wordt er ondermeer geflankeerd door "Bonjour Mr Ensor" van Felix Labisse.

Het Ensorhuis, een verrijking voor Oostende - ook op toeristisch plan - zal elke dag openblijven tot september, daarna tijdens de week-ends.

•/•

(vervolg "Het Ensorhuis heropend")

De toegangsprijs bedraagt 20 frank (kinderen 10 frank).
Dit meer om te vermijden dat tijdens regenvlagen de mensen
zouden binnenlopen om te schuilen!

Het wachten is nu op een mededeling van de vroegere
protesteersders waarin ze hun tevredenheid uitspreken!

Frans Aerts (+) in "De Zeewacht" van vrijdag 5 juli 1974.

4. PER(s)FAX---PER(s)FAX---PER(s)FAX---PER(s)FAX---PER(s)FAX

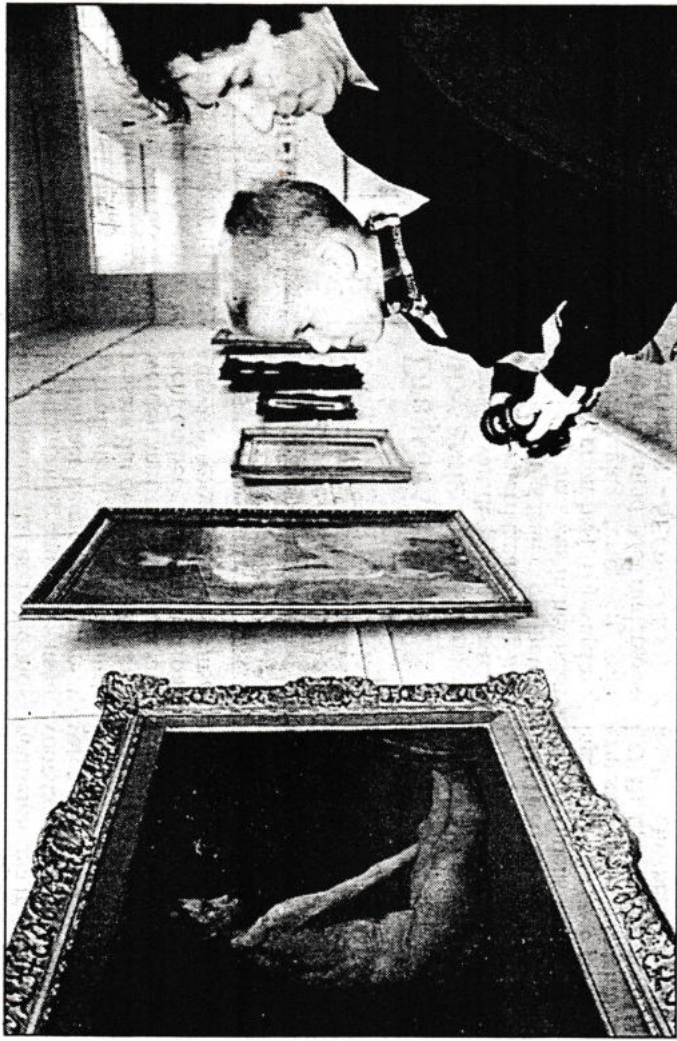
- 1' Het filmoeuvre van Henri Storck is samengebracht in een analytische catalogus, een initiatief van de Franse Gemeenschap. Het werk bestrijkt bijna 60 jaar, van 1928 tot 1985, en bespreekt 70 films.....
- 2' Zondag 12.03.1995 : Eerste Open Hotel-Dag in Oostende
Achtien deelnemende hotels stellen tussen 11 uur en 18 uur hun deuren open voor alle geïnteresseerden : Oostendenaars, potentiële vakantiegangers, socio-culturele verenigingen en bedrijven uit de regio.
- 3' 1995 : Europees Jaar van het Natuurbehoud...in Vlaanderen gebeurt o.a. het volgende : Eerste Vlaamse Natuurstudiedag "Van studie naar behoud" (19.03.'95) - Open Natuurdagen op 08 & 09.04.'95 - Dag van de Aarde (23.04.'95) - Europees colloquium "Privé-bosbouw en duurzaam beheer" (28 & 29.04.'95) - Dag van het Bos (28.05.'95) - Nationale Natuurbeschermingsdag (17.09.'95) - Internationale Vogelkijkdagen (07 & 08.10.'95).....
- 4' "Verkeersovertredingen" en diefstal in de Oostendse statistieken (1994 tgo. 1993) :
 - 1) bekeurde foutparkeerders :
24.942 (1994) - 22.836 (1993)
(16.709 retributie "betalend parkeren"
(9.076 proces-verbaal wegens niet betalen)
 - 2) weggetakelde voertuigen : 2.301 (1994) - 2.386 (1993)
 - 3) aangifte gestolen voertuigen :
1994 : 93 (21 teruggevonden)
1993 : 150 (23 teruggevonden)
 - 4) aangifte fiets- en bromfietsdiefstallen
1994 : 923 (338 teruggevonden)
1993 : 857 (277 teruggevonden)
 - 5) vastgestelde snelheidsovertredingen
1994 : 11.416 (671 manuren controle)
1993 : 6.668 (492 manuren controle)

Gidsenkring 'Lange Nelle'

Het bestuur van gidsenkring 'Lange Nelle' tijdens haar eerste vergadering van '95 geassisteerd door vier beschermkomiteeleden: Jan Dreesen, Paul Van Tieghem de ten Berghe, Pierre Claes en Dries Vermeesch (foto PM).

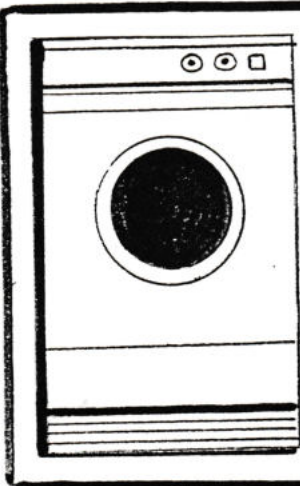
De Oostendse gidsenkring 'Lange Nelle' zet haar zevende werkjaar in. Tijdens de eerste vergadering waarop traditioneel beschermkomiteeleden en pers worden uitgenodigd werd het jaarverslag '94 gepresenteerd en het komend jaar belicht. Vorig jaar steeg het aantal gidsbeurten nog maar eens i.v.m. de voorbije jaren. Het engagement van de gidsenkring in het Provinciaal Domein Raversijde en een aantal nieuwe wandelingen verklaren deze gelukkige trend. Momenteel buigen zich een paar werkgroepen over een aantal nieuwe thema's. Zo is er de 'werkgroep scholen' die paklaare dagpakketten uitwerkt voor bezoekende klasgroepen. 'Lange Nelle' staat ook klaar om bij de terugkeer van de Mercator in mei deskundig een bezoek aan het vroegere opleidingssschip te becommentariëren. De vroegere wat achterhaalde bandmontage aan boord verdwijnt. Ook aan de tentoonstelling rond de figuur van Leopold II die later op het jaar door de stad wordt opgezet, verleent de kring haar medewerking. Haar gidsen zijn ook beschikbaar bij de Ensor tentoonstelling in het Stedelijk Museum voor Schone Kunsten en de Open Monumentendag. Met haar 36 gidsen en ca. 200 leden die maandelijks een voordracht of geleid bezoek geserveerd krijgen, vult de Oostendse Gidsenkring een reële cultureel-toeristische behoefte op in de stad. Voor alle info en reservaties tel. 059/80 78 10. (ML) **Zw/2.95**

Ensor-verzameling vergt een nieuwe «thuis»

OOSTENDE – Ook de 5-jarige Lucas Janssen had belangstelling bij de opening van de Ensor-tentoonstelling, die de volledige verzameling, eigendom van de stad, toont. Tijdens een academische zitting belichtte conservator Norbert Hostyn de verzameling, en las dichter Bert Popelier voor uit «Ensor op hoge poten». Het was een dubbele kunstgebeurtenis: Roland Laridon, voorzitter van de Vrienden van de Stedelijke Musea, schonk het grafisch werk van Marthe Velle aan het museum. Over het werk van deze Oostendse kunstenaarshandelde criticus Piet Degroof. Schepen van cultuur Kris Lambert herinnerde aan het onbegrip dat Ensor destijds kende en legde een link naar vandaag: «Zou hij niet een nieuwe artistieke zelfmoord hebben gepleegd als hij te weten kwam dat men «De intocht van Christus te Brussel» het land heeft uitgejaagd, als hij te weten kwam dat op enkele maanden tijd 40 miljoen frank kon gevonden voor een voetbaltribune, maar een ets van hem als veredelde prentkaart bestempeld en niet eens enkele tienduizenden franken waard bevonden werd». De schepen zei nog dat een groter en volwaardiger museum één van de uitdagingen van zijn ambt wordt: «een ruimte waar Ensor eindelijk thuis kan zijn». – MHO / Foto Maenhoudt

#TLN 6-2-95

GLORIA

WASAUTOMATEN - KOELKASTEN
DROOGAUTOMATEN - AFWASMACHINES

*Gistelsteenweg 29
Torhoutsteenweg 406*

OOSTENDE

☎ 059 / 70 52 74

dermul

agence n.v.
CHRISTINA STRAAT 61
8400 OOSTENDE

dermul

HET AGENTSCHAP MET MEER DAN 40 JAAR ERVARING
BEL ONS VOOR EEN VRIJBLIJVEND GESPREK

Verkoop
059/55.10.55

Verhuur
059/55.10.66

Syndic
059/55.10.88

Beheer
059/55.10.76

dermul

Verzekering
059 / 55.10.77

dermul

Aan de rand van Oostende, waar U de drukte van de stad achter U heeft gelaten, ligt:

Hotel-Restaurant-Feestzaal

«Groeneveld»,

eenvoudig bereikbaar en voorzien van ruim voldoende parkeergelegenheid.

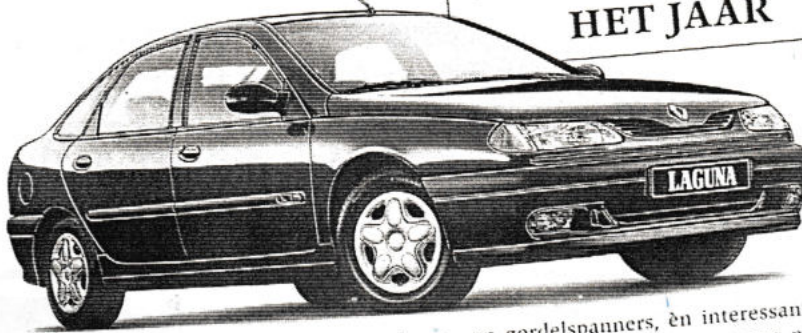
In Oostende en omgeving wordt de keuken van **Hotel-Restaurant-Feestzaal «Groeneveld»** ten zeerste gewaardeerd. De patroon, die zelf achter het fornuis staat draagt er zorg voor dat uitsluitend de beste en verse produkten worden gebruikt. Alles op een creatieve en fantasievolle wijze gepresenteerd. Tijdens uw verblijf hoeven de kinderen zich zeker niet te vervelen, onze tuin is voorzien van een leuk speelplein.

Hotel - Restaurant - Feestzaal "GROENEVELD"
Torhoutsesteenweg 655
8400 Oostende tel. (059) 80.86.51
fam. Panckoucke - Deruytter

uit sympathie

RENAULT NEWS

VERKOZEN TOT
GEZINSWAGEN VAN
HET JAAR

Als een VTB-VAB jury van gezinnen, kinderen en autojournalisten unaniem de Renault Laguna tot Gezinswagen van het Jaar kiest, komt dat omdat ze de ruimte, het riepzeier en het ongeëvenaard comfort voor de passagiers zo op prijs stelden. Maar ook de extra veiligheid dankzij een verstevigde kooi, dwarsbalken en gordelspanners, en interessante kostprijs per kilometer. Maak eens een proefrit met uw gezin: wedden dat de Renault Laguna ook uw Gezinswagen van het Jaar wordt?

RENAULT LAGUNA.
Vanaf 593.000 F BTW (prijs op 05.07.94).

LAGUNA. NIET ALLEEN BESTUURDERS HOUDEN VAN AUTO'S.

N.V. AUTOBEDRIJF VERMEIRE
Torhoutsesteenweg 693
B - 8400 OOSTENDE
☎ 059 / 70 51 47
B.T.W. 407.127.014 FAX: 059/80 83 06

Opgelet ! Geldigheid van prijs nakijken en zo nodig aanpassen.

OXION

12-17

je eerste stappen
in de
bankwereld.

Gemeentekrediet
van België NV

NU JE FINANCIËEL ONAFHANKELIJK WORDT, KIES JE EEN PARTNER
DIE JE DE MEEST COMPLETE FORMULE BIEDT. OXION PLUS

Thierry Beuselinck
A. Pieterslaan 90
8400 Oostende
tel. (059) 70 79 38

agentschap Petit Paris
elke dag : 9.00 - 12.15 uur
13.45 - 17.30 uur
zaterdag : 9.00 - 12.15 uur

SPECIAAL ELECTROZAAK MET DIENST NA VERKOOP

Torhoutsesteenweg 171 / 173 - 8400 Oostende

Tel. (059) 70 41 19

Fax (059) 80 63 85

BTW. 416.811.869

B.V.B.A.

STEVEN COMFORT

B. & C. Nuytten N.V.

UITVAARTVERZORGING - FUNERARIUM

HET UITVAARTKONTRAKT IS
DE ABSOLUTE ZEKERHEID DAT UW
BEGRAFENIS OF CREMATIE ZAL UITGEVOERD
WORDEN VOLGENS UW WENSEN EN DAT
UW FAMILIE ACHTERAF GEEN FINANCIËLE
BESLONNEMINGEN HEEFT.

Torhoutsesteenweg 88 (h)
8400 Oostende (Petit Paris)
tel. 059 - 80 15 53
fax. 059 - 80 92 39
